Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1944, (Ἰανουάριος—Μάρτιος) δραχμαὶ 50.000. Ἐτήσιοι ἢ ἑξάμηνοι συνδρομαὶ ἀπαράδεκτοι. Τὸ φύλλον δραχ. 2.500.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσέκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42. — Ἀθήνας».

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ. Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 5ος — *Ἀθῆναι, 5 καὶ 12 Φεβρουαρίου 1944* — *Ἔτος 60ον—Ἀριθ. 6—7*

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.— Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ.— Διασκευὴ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.—Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἐπειδὴ τὸ θαλαμηγὸ ἦταν ἕνα ἁπλὸ ἱστιοφόρο, εὐκολώτερα θὰ μποροῦσε ὁποιοδήποτε ἀτμόπλοιο τοῦ λιμανιοῦ νὰ τὸ καταδιώξῃ καὶ νὰ τὸ φτάσῃ γρήγορα. Στὸ Κάτταρο ὅμως ἡ ἀπαγωγὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ ὑπὸ πολὺ καλύτερες συνθῆκες. Τίποτα εὐκολώτερο παρὰ νὰ προσελκύσῃ ἐκεῖ τὸν Πέτρο Μπάθορυ. Σὲ μιὰ λέξη τοῦ γιατροῦ, σταλμένη στὴ διεύθυνσή του, ἦταν βέβαιο πὼς θὰ ἔτρεχε ἀμέσως. Ἐκεῖ ἦταν τὸ ἴδιο ἄγνωστος ὅπως κι' ὁ γιατρός, καὶ μόλις θὰ βρισκόταν στὸ «Ἠλέκτρικ 2», αὐτὸ θὰνοιγόταν ἀμέσως στὸ πέλαγος, ὁ Πέτρος Μπάθορυ θὰ μάθαινε ὅλα ὅσα ἀγνοοῦσε γιὰ τὸ παρελθὸν τοῦ Τόρονθαλ, καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Σάβας θὰ σβυνόταν μπρὸς στὴν ἀνάμνηση τοῦ πατέρα του.

Τέτοιο ἦταν τὸ σχέδιο του, ἁπλούστατο στὴν ἐκτέλεση. Μετὰ ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες ἀκόμα, —τελευταία προθεσμία ποὺ εἶχε καθορίσει— τὸ ἔργο θὰ εἶχε συμπληρωθῆ· ὁ Πέτρος θὰ χωριζόταν γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ Σάβα Τόρονθαλ.

Τὴν ἑπομένη, 9 Ἰουνίου, ἔφτασε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Πεσκάδ. Ἔγραφε πὼς τίποτα τὸ νεώτερο δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τοῦ μεγάρου τοῦ Στραντόνε. Ὅσο γιὰ τὸν Πέτρο Μπάθορυ, δὲν τὸν εἶχε ξαναδῆ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε πάει στὴ Γκραβόζα, δώδεκα ὧρες μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῆς γολέττας.

Ὡστόσο, δὲν ἦταν δυνατὸ ὁ Πέτρος νὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ Ραγούζα. Ἀσφαλῶς θἄμενε κλεισμένος στὸ σπίτι τῆς μητέρας του. Ὁ Πεσκὰδ ὑπέθετε,—καὶ δὲν γελιόταν — πὼς ἡ ἀναχώρηση τῆς «Σαβαρένας» εἶχε προκαλέσει τὴ μεταβολὴ αὐτὴ στὶς συνήθειες τοῦ νεαροῦ μηχανικοῦ, ἀφοῦ μάλιστα, μετὰ τὴν ἀναχώρηση αὐτή, εἶχε ἐπιστρέψει στὸ σπίτι του ἀπογοητευμένος.

«Ἄλλοι ἔψηναν σὲ μιὰ φωτιὰ ἀπὸ κάρβουνα ἕνα μικρὸ ἀρνί. . . » (Σελ. 26, στ. β'.)

Ὁ γιατρὸς ἀποφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἑπομένη, γράφοντας ἕνα γράμμα στὴ διεύθυνση τοῦ Πέτρου Μπάθορυ, ποὺ θὰ τὸν καλοῦσε νὰρθῆ νὰ τὸν βρῆ ἀμέσως στὸ Κάτταρο. Ἀλλὰ ἕνα ἐντελῶς ἀπρόβλεπτο γεγονὸς ἦταν γραφτὸ ν'ἀλλάξῃ τὰ σχέδια αὐτὰ καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν τύχη νὰ ἐπέμβῃ, καταλήγοντας στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Τὸ βράδυ κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ γιατρὸς βρισκόταν στὴ προκυμαία τοῦ Κατάρου, ὅταν σημειώθηκε ἡ ἄφιξη τοῦ ἀτμοπλοίου «Σαξωνία». Ἡ «Σαξωνία» ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Μπρίντιζι, ὅπου εἶχε σταματήσει γιὰ νὰ πάρῃ ἐπιβάτες. Ἀπὸ κεῖ πήγαινε στὴν Τεργέστη, πιάνοντας στὸ Κάτταρο, στὴ Ραγούζα, στὴ Ζάρα καὶ σ'ἄλλα λιμάνια τῆς αὐστριακῆς ἀκτῆς στὴν Ἀδριατική.

Ὁ γιατρὸς στεκόταν κοντὰ στὴν κινητὴ γέφυρα, ποὺ χρησιμεύει γιὰ τὴν ἐπιβίβαση καὶ ἀποβίβαση, ὅταν, στὶς τελευταῖες ἀνταύγειες τῆς ἡμέρας, τὸ βλέμμα του ἀκινητοποιήθηκε ἀπὸ τὴ θέα ἑνὸς ταξειδιώτη, ποὺ μετέφεραν τὶς ἀποσκευές του στὴν προκυμαία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἡλικίας μέχρι σαράντα χρονῶν, μὲ ὕψος ἀγέρωχο καὶ σχεδὸν θρασύ, ἔδινε τὶς διαταγές του μεγαλόφωνα.

«Αὐτός!...ἐδῶ...στὸ Κάτταρο!»

Οἱ λέξεις αὐτὲς θὰ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ γιατροῦ, ἂν δὲν τὶς συγκρατοῦσε, ὄχι χωρὶς δυσκολία, καταστέλλοντας κι' ἕνα κίνημα ὀργῆς.

Ὁ ἐπιβάτης ἐκεῖνος ἦταν ὁ Σαρκανύ. Δεκαπέντε χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη λογιστὴ στὸ σπίτι τοῦ Ζάθμαρ. Δὲν ἦταν πιά, τοὐλάχιστο στὴν περιβολή, ὁ τυχοδιώκτης ποὺ εἴδαμε νὰ περιπλανιέται στοὺς δρόμους τῆς Τεργέστης στὴν ἀρχὴ τῆς διήγησης αὐτῆς. Φοροῦσε ἕνα κομψὸ ταξειδιωτικὸ κοστούμι κάτω ἀπὸ μιὰ καπαρντίνα τῆς τελευταίας μόδας, κι' οἱ ἀποσκευές του ἔδειχναν, πὼς ὁ πρώην μεσίτης τῆς Τριπολίτιδας ἦταν συνηθισμένος στὴν ἄνεση.

Πραγματικῶς, δεκαπέντε τώρα

χρόνια, ὁ Σαρκανὺ ζοῦσε σὰν πρίγκηπας χάρις στὸ τεράστιο μερίδιο ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴ μισὴ περιουσία τοῦ Ματθία Σάντορφ. Τί τοῦ ἔμεναν τώρα; Οἱ στενώτεροί του φίλοι, ἂν εἶχε τέτοιους, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ποῦν. Πάντως, τὸ πρόσωπό του φαινόταν συλλογισμένο, ἀνήσυχο μάλιστα, γιὰ λόγους ποὺ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ διακρίνῃς στὸ βάθος τοῦ τόσο κλειστοῦ ἐκείνου χαρακτήρα.

«Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται ;... Ποῦ πηγαίνει ;» ἀναρωτήθηκε ὁ γιατρὸς ποὺ δὲν τὸν ἔχανε ἀπὸ τὸ βλέμμα του.

Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ὁ Σαρκανύ, ἦταν εὔκολο νὰ τὸ μάθῃ ρωτώντας τὸν ἐπιμελητὴ τῆς «Σαξωνίας». Ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς εἶχε πάρει τὸ ἀτμόπλοιο στὸ Μπρίντιζι. Ἐρχόταν ὅμως ἀπὸ τὴν ἄνω ἢ τὴν κάτω Ἰταλία; Ἄγνωστο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐρχόταν ἀπὸ τὶς Συρακοῦσες. Μόλις ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τῆς μαροκινῆς, ἄφισε ἀμέσως τὴ Σικελία γιὰ τὸ Κάτταρο, ὅπου πράγματι τὸν περίμενε ἡ γυναίκα ἐκείνη, ποὺ ἡ ἀποστολή της στὴ Ραγούζα φαινόταν τελειωμένη.

Ἡ ξένη βρισκόταν ἐκεῖ, στὴν προκυμαία, περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀτμοπλοίου. Ὁ γιατρὸς τὴν παρατήρησε, εἶδε τὸν Σαρκανὺ νὰ πηγαίνῃ στὸ μέρος της, μπόρεσε μάλιστα νὰκούσῃ καὶ τὶς λέξεις αὐτὲς ποὺ τοῦ εἶπε ἀραβικὰ καὶ ποὺ τὶς ἐννόησε: «Ἤταν καιρός!»

Ὁ Σαρκανὺ ἀπάντησε μ' ἕνα κίνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Κατόπι, ἀφοῦ ἐπέβλεψε τὸν τελωνειακὸ ἔλεγχο τῶν ἀποσκευῶν του, παρέσυρε τὴ μαροκινὴ πρὸς τὰ δεξιά, ὥστε νὰ παρακάμψῃ τὰ τείχη τῆς πόλης, χωρὶς νὰ μπῇ ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Θάλασσας.

Ὁ γιατρὸς δίστασε γιὰ λίγο. Θὰ ξέφευγε λοιπὸν ὁ Σαρκανύ; Ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ;

Γυρίζοντας, εἶδε τὸν Ματιφού, ποὺ χάζευε βλέποντας τὴν κίνηση μπροστὰ στὴ «Σαξωνία». Τοῦ ἔγνεψε κι' ὁ ἡρακλῆς πῆγε κοντά του ἀμέσως.

—Ματιφού, τοῦ εἶπε δείχνοντάς του τὸν Σαρκανὺ ποὺ ἀπομακρυνόταν, βλέπεις τὸν ἄνθρωπο αὐτό;

—Ναί.

—Ἂν σοῦ πῶ νὰ τὸν ἀπαγάγῃς, θὰ μπορέσῃς;

—Ναί.

—Καὶ θὰ τὸν κάνῃς ἀνίκανο νὰ φύγῃ, ἂν ἀντισταθῇ;

—Ναί.

—Θυμήσου πὼς τὸν θέλω ζωντανό!

—Ναί!

Ὁ Ματιφού μας δὲν ἔλεγε πολλὰ λόγια, ἀλλὰ ὅ,τι ἔλεγε τὸ ἔκανε. Ὅσο γιὰ τὴ μαροκινή, ἀρκοῦσε νὰ τὴ δέσουν, νὰ τῆς βουλώσουν τὸ στόμα καὶ νὰ τὴ ρίξουν σὲ καμμιὰ γωνιά. Προτοῦ προφτάσῃ νὰ δώσῃ τὸ σημεῖο τοῦ κινδύνου, ὁ Σαρκανὺ θὰ βρισκόταν στὸ «Ἐλέκτρικ 2». Τὸ σκοτάδι, ἂν καὶ δὲν ἦταν βαθὺ ἀκόμα, θὰ διευκόλυνε ἀρκετὰ τὴν ἐκτέλεση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σαρκανὺ κι' ἡ ξένη συνέχιζαν τὸ δρόμο τους κατὰ μῆκος τοῦ τείχους, χωρὶς νὰντιληφθοῦν πὼς τοὺς κατασκόπευαν καὶ τοὺς παρακολουθοῦσαν. Δὲν μιλοῦσαν καθόλου. Ἀσφαλῶς περίμεναν νὰ βρεθοῦν σὲ κανένα ἀσφαλέστερο μέρος. Σὲ λίγο ἔφτασαν κοντὰ στὴν Πύλη τοῦ Νότου, ποὺ ἀνοίγεται στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ Κάτταρο στὰ βουνὰ τῆς αὐστριακῆς μεθορίου.

Ἐκεῖ ὑπῆρχε μιὰ ἀξιόλογη ἀγορά, ἕνα παζάρι πολὺ γνωστὸ στοὺς Μαυροβουνίους. Στὸ μέρος ἐκεῖνο ἔκαναν τὶς συναλλαγές τους, ἐπειδὴ ἡ εἴσοδος στὴν πόλη ἐπιτρεπόταν σὲ περιωρισμένον ἀριθμὸ ἀπ' αὐτούς, κι' ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα τους. Κάθε Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο, οἱ βουνήσιοι ἐκεῖνοι κατέβαιναν ἀπὸ τὸ Νιέγκους ἢ τὴν Κεττίγνη, μετὰ πορεία πέντε ἢ ἕξη ὡρῶν, κι' ἔφερναν νὰ πουλήσουν αὐγά, πατάτες, πουλερικά, ἀκόμα καὶ ξύλα. Κι' ἴσα ἴσα, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Τρίτη. Μερικὲς ὁμάδες, ποὺ οἱ δουλειές τους ἄργησαν νὰ τελειώσουν, κάθουνταν ἀκόμα στὸ παζάρι, γιὰ νὰ περάσουν ἐκεῖ τὴ νύχτα τους. Ἤταν καμμιὰ τριανταριὰ βουνίσιοι, ποὺ πηγαινοέρχονταν, φλυαροῦσαν, συζητοῦσαν, μάλλωναν, ἄλλοι ξαπλωμένοι κιόλας χάμω γιὰ νὰ κοιμηθοῦν, κι' ἄλλοι ψήνοντας σὲ μιὰ φωτιὰ ἀπὸ κάρβουνα, ἕνα μικρὸ ἀρνὶ περασμένο ἀπὸ μιὰ ξύλινη σούβλα, κατὰ τὸν ἀλβανικὸ τρόπο.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς κατέφυγαν ὁ Σαρκανὺ κι' ἡ Μαροκινή, ξέροντας καλὰ τὰ κατατόπια. Θὰ μποροῦσαν νὰ συζητήσουν μὲ τὴν ἡσυχία τους, κι' ἀκόμα νὰ μείνουν κι' ὅλη τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ πάνε γυρεύοντας γιὰ κανένα ἀβέβαιο κατάλυμα. Ἀλλωστε, ἀπὸ τὴν ἄφιξή της στὸ Κάτταρο ἡ ξένη δὲν εἶχε ἀνησυχήσει γι' ἄλλη κατοικία.

Ὁ γιατρὸς κι' ὁ Ματιφοὺ μπῆκαν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, στὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο παζάρι. Στὸ βάθος τριζοβολοῦσαν ἐδῶ καὶ κεῖ μερικὲς παραστιὲς χωρὶς φλόγα καὶ συνεπῶς χωρὶς λάμψη. Ἡ ἀπαγωγὴ ὅμως τοῦ Σαρκανὺ δὲν ἦταν καθόλου εὔκολη δουλειά, ἐκτὸς ἂν ἔφευγε ἀπὸ κεῖ προτοῦ ξημερώσει. Γι' αὐτὸ κι' ὁ γιατρὸς μετάνοιωσε ποὺ δὲν εἶχε ἐνεργήσει ὅσο διαρκοῦσε ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Θάλασσας στὴν Πύλη τοῦ Νότου. Τώρα ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ περιμένῃ, κάθε κατάλληλη εὐκαιρία ποὺ θὰ παρουσιαζόταν. Πάντως ἡ ἄκατος βρισκόταν ἀραγμένη πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, σὲ ἀπόσταση μικρότερη τῶν διακοσίων ὑημάτων ἀπὸ τὸ παζάρι, καὶ λίγο πιὸ πέρα ἀκόμα, μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ συγκεχυμένα τὸν ὄγκο τοῦ «Ἐλέκτρικ», ποὺ ἔδειχνε τὴ θέση του ἕνα μικρὸ φῶς ἀναμμένο στὴν πρῶρα του.

Ὁ Σαρκανὺ κι' ἡ μαροκινὴ εἶχαν τοποθετηθῆ σὲ μιὰ πολὺ σκοτεινὴ γωνία, κοντὰ σὲ μιὰ ὁμάδα μισοκοιμισμένων βουνίσιων. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ μιλήσουν γιὰ τὶς δουλειές τους, χωρὶς κίνδυνο νὰκουστοῦν, ἂν ὁ γιατρός, τυλιγμένος μὲ τὸ ταξειδιωτικό του παλτό, δὲν κατόρθωνε νὰναμιχθῆ στὸν ὄμιλο ἐκεῖνο, ποὺ δὲν παρατήρησε τὴν παρουσία του. Ὁ Ματιφοὺ κρύφτηκε ὅσο μποροῦσε καλύτερα, πάντα ὅμως ἕτοιμος νὰ ὑπακούσῃ στὸ πρῶτο νεῦμα.

Ὁ Σαρκανὺ κι' ἡ ξένη μιλοῦσαν τὴν ἀραβική. Ὁ γιατρός, ἐξοικειωμένος μὲ ὅλα τὰ ἀνατολικὰ καὶ ἀφρικανικὰ ἰδιώματα, δὲν ἐπρόκειτο νὰ χάσῃ οὔτε λέξη ἀπὸ τὴ συνομιλία τους.

—Πῆρες τὸ τηλεγράφημα μου στὶς Συρακοῦσες; εἶπε ἡ Μαροκινή.

—Ναί, Ναμίρ, ἀπάντησε ὁ Σαρκανύ, καὶ τὴν ἑπομένη κιόλας ἀναχώρησα μὲ τὸν Ζιρόνε.

—Ποῦ βρίσκεται τώρα ὁ Ζιρόνε;

—Στὰ περίχωρα τῆς Κατάνης, ὅπου ὀργανώνει μιὰ νέα συμμορία.

—Πρέπει αὔριο νὰ βρίσκεσαι στὴ Ραγούζα, Σαρκανύ, καὶ νὰ ἰδῇς τὸν Σύλλα Τόρονθαλ!

—Θὰ βρίσκουμαι καὶ θὰ τὸν δῶ! Ὥστε δὲν γελάστηκες Ναμίρ; Ἦταν καιρὸς νἀρθῶ;

—Ναί! Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτη...

—Ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτη! ξανάπε ὁ Σαρκανὺ μ' ἕναν τόνο τόσο παράδοξο, ποὺ ἔκανε τὸν γιατρὸ νἀνατριχιάσῃ.

—Ναί!... ἡ κόρη του! ἀποκρίθηκε ἡ Ναμίρ.

—Πῶς; Τολμᾶ λοιπὸν νἀφίνῃ τὴν καρδιά της νὰ μιλάῃ χωρὶς τὴν ἄδειά μου;

—Σοῦ φαίνεται παράξενο, Σαρκανύ; Κι' ὅμως εἶναι βεβαιότατο! Ἀλλὰ θὰ παραξενευτῆς ἀκόμα περισσότερο, ὅταν σοῦ πῶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ πάρῃ γυναίκα του τὴ Σάβα Τόρονθαλ!

—Κανένας κατεστραμμένος ἀριστοκράτης, ποὺ θέλει νὰ διορθώσῃ τὰ οἰκονομικά του μὲ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα της.

—Πράγματι, ἕνας νέος εὐγενικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ χωρὶς περιουσία...

—Κι' ὁ ἀναιδὴς αὐτὸς ὀνομάζεται;...

—Πέτρος Μπάθορυ!

—Πέτρος Μπάθορυ! φώναξε ὁ Σαρκανύ. Ὁ Πέτρος Μπάθορυ νὰ πάρῃ τὴν κόρη τοῦ Σύλλα Τόρονθαλ!

—Ἡσύχασε, Σαρκανύ! Εἶμαι πιὰ σίγουρη πὼς ἡ κόρη τοῦ Τόρονθαλ κι' ὁ Πέτρος Μπάθορυ ἀγαπιοῦνται. Ἴσως ὅμως ὁ Τόρονθαλ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ ἀκόμα.

—Ἐκεῖνος!... Νὰ μὴν τὸ ξέρῃ!..

—Ναί, ἄλλωστε, ποτὲ δὲν θἄδινε τὴ συγκατάθεσή του...

—Δὲν ξέρω τίποτα! Ὁ Τόρονθαλ εἶναι ἱκανὸς γιὰ ὅλα... ἀκόμα καὶ τὰ συγκατατεθῆ σ' αὐτὸ τὸ γάμο, ἔστω καὶ γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴ συνείδησή του, ἂν ὁποτεθῆ πὼς ξανάκανε συνείδηση ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια!... Εὐτυχῶς ποὺ βρίσκουμαι ἐδῶ, ἕτοιμος νὰ τοῦ ξαλάσω τὸ παιχνίδι, κι' αὔριο θὰ εἶμαι στὴ Ραγούζα! Ἡ κόρη τοῦ Σύλλα Τόρονθαλ δὲν ἀνήκει παρὰ μόνο σὲ μένα, Ναμίρ, καὶ μ' αὐτὴν θὰ ξαναφτιάσω τὴν περιουσία μου!»

Ὁ γιατρὸς εἶχε ἀκούσει πιὰ ὅσα τοῦ χρειαζόνταν. Λίγο τὸν ἐνδιέφερε ἡ συνέχεια τῆς συνομιλίας τοῦ Σαρκανὺ μὲ τὴν ξένη. Ἕνας παλιάνθρωπος ζητοῦσε τὴν κόρη ἑνὸς ἄλλου παλιανθρώπου, ἔχοντας τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ σ' αὐτὸν τὶς ἀξιώσεις του. Τί ἄλλο ἦταν παρὰ ἡ θεία ἐπέμβαση στὸ ἔργο τῆς ἀνθρώπινης δικαιοσύνης; Ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἑξῆς, δὲν εἶχε τίποτα νὰ φοβηθῆ γιὰ τὸν Πέτρο Μπάθορυ, ποὺ ὁ ἀντίπαλός του ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἀπεμάκρυνε. Ἦταν λοιπὸν ἀνώφελο νὰ τὸν καλέσῃ στὸ Κάτταρο, καὶ πιὸ ἀνώφελο νὰ ζητήσῃ νἀπαγάγῃ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, ποὺ ἐπιδίωκε τὴν τιμὴ νὰ γίνῃ γαμπρὸς τοῦ Σύλλα Τόρονθαλ!

«Ἂς συμμαχήσουν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄχρεῖοι κι' ἂς κάνουν μιὰ μόνη οἰκογένεια! σκέφτηκε ὁ γιατρός. Κατόπι, βλέπουμε!»

Κι' ἀποσύρθηκε, κάνοντας νόημα στὸ Ματιφοὺ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Ματιφοὺ, ποὺ δὲν εἶχε ρωτήσῃ γιατὶ ὁ κύριός του ἤθελε νἀπαγάγῃ τὸν ἐπιβάτη τῆς «Σαξωνίας», δὲν ρώτησε οὔτε τὸ λόγο ποὺ δὲν ἔγινε ἡ ἀπαγωγὴ αὐτή.

Τὴν ἄλλη μέρα, 10 Ἰουνίου, στὴ Ραγούζα, οἱ πόρτες τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ τοῦ μεγάρου τοῦ Στραντόνε ἄνοιγαν κατὰ τὶς ὀκτώμισυ τὸ βράδυ, κι' ἕνας ὑπηρέτης ἀνήγγελλε μὲ δυνατὴ φωνή:

«Ὁ κύριος Σαρκανύ».

ΙΓ'.

Περιπλοκές.

Εἶχαν περάσει δεκατέσσερα χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Σύλλας Τόρονθαλ ἄφησε τὴν Τεργέστη γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴ Ραγούζα. Καθὼς ἦταν δαλματικῆς καταγωγῆς, κανεὶς δὲν παραξενεύτηκε ποὺ θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πατρίδα του, ἀφοῦ ἀποσύρθηκε ἀπὸ τὴν ἐργασία του.

Τὸ μυστικὸ εἶχε καλὰ φυλαχτεῖ γιὰ τοὺς προδότες. Τὸ τίμημα τῆς προδοσίας τους εἶχε πληρωθεῖ μὲ τὸ παραπάνω. Ἔτσι μιὰ ὁλάκερη περιουσία εἶχε περιέλθει στὸν τραπεζίτη καὶ τὸν Σαρκανύ, τὸν συνένοχό του.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν δύο καταδίκων στὸ φρούριο τοῦ Πιζίνου, μετὰ τὴ φυγὴ τοῦ Ματθία Σάντορφ καὶ τὸ θάνατό του στὰ κύματα τῆς Ἀδριατικῆς, ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφαση συμπληρώθηκε μὲ τὴ δήμευση τῆς περιουσίας τους. Ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἕνα μικρὸ κομμάτι γῆς ποὺ εἶχε ὁ Λαδίσλαος Ζάθμαρ, δὲν ἔμεναν πιὰ τίποτα—οὔτε κἂν ὅσα χρειάζουνταν γιὰ τὴ συντήρηση τοῦ γέρου ὑπηρέτη του. Καὶ τοῦ Στέφανου Μπάθορυ ἐπίσης ἡ περιουσία ἦταν ἀνύπαρκτη, ἀφοῦ ζοῦσε ἀπὸ τὶς παραδόσεις τῶν μαθημάτων του. Ὁ πύργος ὅμως τοῦ Ἀρτενάκ καὶ τὰ πλούσια παραρτήματά του, τὰ γειτονικὰ ὀρυχεῖα καὶ τὰ δάση στὴ βορεινὴ πλαγιὰ τῶν Καρπαθίων, ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦσαν σημαντικὴ περιουσία ποὺ ἀνῆκε στὸν κόμητα Σάντορφ. Ἡ περιουσία αὐτὴ ἀκριβῶς μοιράστηκε στὰ δύο: τὸ ἕνα μέρος ἐκπλειστηριάστηκε καὶ χρησίμεψε γιὰ τὴν πληρωμὴ τῶν καταδοτῶν, ἐνῶ τὸ ἄλλο βάλθηκε ὑπὸ μεσεγγύησι, γιὰ νὰ περιέλθῃ στὴν κληρονόμο τοῦ Σάντορφ, ὅταν θὰ γινόταν δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἂν τὸ κοριτσάκι αὐτὸ πέθαινε σὲ μικρότερη ἡλικία, τὸ μερτικό της θὰ περιερχόταν στὸ Κράτος. Τὰ δύο τέταρτα ὅμως ποὺ πῆραν οἱ καταδότες, ὑπολογιζόμενα σὲ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο φλωρίνια, ἦσαν ἐλεύτεροι νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν ὅπως ἤθελαν.

Στὴν ἀρχή, οἱ δυὸ συνένοχοι σκέφτηκαν νὰ χωριστοῦν. Ὁ Σαρκανὺ λίγο νοιαζόταν νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν Σύλλα Τόρονθαλ. Αὐτὸς πάλι, δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ συνεχίσῃ τὶς σχέσεις του μὲ τὸν παλιό του πράκτορα. Ἄφισε λοιπὸν κι' ὁ Σαρκανὺ τὴν Τεργέστη, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ζιρόνε, ποὺ ἀφοῦ δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει τὶς ἡμέρες τῆς κακοτυχίας του, δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ θὰ τὸν ἐγκατέλειπαν τώρα. Κι' οἱ δυὸ τους ἐξαφανίστηκαν, κι' ὁ τραπεζίτης δὲν ἄκουσε πιὰ νὰ μιλοῦν γι' αὐτούς. Ποῦ εἶχαν πάει; Ἀοφαλῶς σὲ καμμία μεγαλόπολη τῆς Εὐρώπης, ὅπου κανεὶς δὲν σκέφτεται νἀνησυχήσῃ γιὰ τὴ καταγωγὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀρκεῖ νὰ εἶναι πλούσιοι, οὔτε γιὰ τὴν προέλευση τῆς περιουσίας τους, ἀρκεῖ νὰ τὴν ξοδεύουν ἀλογάριαστα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΧΛΩΜΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Τὰ χλωμὰ τὰ κοριτσάκια,
μαραμένα σὰν τὸ κρίνα,
στέκονται σὰ μαγεμένα
καὶ κοιτᾶνε στὴ βιτρίνα.

Δὲν τὰ νοιάζει γιὰ τὸ κρύο,
δὲν τὰ νοιάζει γιὰ τὴν πεῖνα·
κάθουνται μαρμαρωμένα
καὶ κοιτᾶνε στὴ βιτρίνα.

Κι' οἱ κουκλίτσες ἀπὸ μέσα
μὲ τὰ κόκκινα λακάκια
ποὺ δὲν ξέρουν τί συμβαίνει
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν κάκια,

Οἱ κουκλίτσες οἱ καϊμένες
ἄλλο τόσο μ' ἀπορία,
τὰ κοιτᾶν κι' ἐκεῖνες τώρα
σὰν ἀλλόκοτα θηρία!

Τὶς κουκλίτσες τί τὶς νοιάζει!
καλὰ κάθουνται στὴ ζέστα·
τὰ φτωχὰ τὰ κοριτσάκια
ὅμως, γύρισε καὶ δές τα!

Μ' ἕνα μαῦρο ρουχαλάκι
ξεφτισμένο καὶ τριμμένο,
μ' ἕνα σχίσιμο ἀπὸ πίσω,
ντροπαλὰ μισοκρυμμένο,

μὲ πρισμένο ἀπ' τὶς χιονίστρες,
τὸ μικρούλι τους χεράκι,
μᾶλλον τὰ καϊμένα ἐκεῖνα
μοιάζουν νἆναι ἀπὸ κεράκι...

Κι' ὅμως νά, ποὺ μέσ' στὸ δρόμο,
μὲ τὰ ξένα ἐκεῖνα χάδια,
μιὰ στιγμὴ ξαναγιομίζουν
τὴν καρδούλα τους τὴν ἄδεια.

Μὰ σὰν πᾶνε παρακάτου,
ποὺ κανένας δὲν τὰ βλέπει,
ὄρημα καὶ μοναχούλια
μὲ τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπη,

Κρύβουν ἔτσι ἀπελπισμένα
τὰ μαράκια στὸν ἀγκῶνα,
—ποὺ κι' ἐκεῖνος κλαίει, κλαίει,
στὴν πικρὴν αὐτὴν εἰκόνα...

† ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ

Θέλω νὰ γίνῃς μεγάλος καὶ δυνατός. Μεγάλος, σὰν τὸ πανύψηλο, κυπαρίσσι καὶ σὰν τὸ βράχο, δυνατὸς κι' ἀλύγιστος, μὲ σκέψη πλατειά, σὰν οὐρανός, καὶ γαλανή. Θέλω νὰ μὴ σὲ σκιάζουν τῆς ζωῆς οἱ μπόρες κι' οἱ ἀνέμοι, καὶ σὰν καπετάνιος ἀτάραχος, πάντα ξυπνὸς καὶ πάντα ἀκούραστος, τοῦ βίου σου νὰ κυβερνᾶς τὸ καρυδότσοφλο...

Μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποτὲ νὰ μὴ δειλιάσῃς, κι' οὔτε νὰ κουραστῇς ποτὲ τοὺς ἀνίδεους νὰ ὁδηγᾶς, καθὼς ὁ φάρος, μέσα στὴν τρικυμία, φωτίζει τὰ καράβια ποὺ πλανιῶνται.

Θέλω νὰ γίνῃς μεγάλος, μεγάλος καὶ δυνατός, ὅσο κανένας ἄνθρωπος ἀπάνω στὴ γῆ. Ποτέ σου κούραση νὰ μὴ γνωρίσῃς, καθὼς τὸ κύμα δὲν κουράζεται ποτέ, ξανὰ καὶ ξανά, μὲ τὸ ἀφρισμένο χάδι του, τὴν ἀμμουδιὰ νὰ πλένῃ, νὰ ξεπλένῃ. Ποτέ σου μὴν πτοηθρομήσῃς, ὅπως δὲ γυρίζει πίσω τὸ φεγγάρι, ὅταν τὸ δρόμο του τὸ φωτεινὸ ἔχει χαράξει. Πρέπει νὰ ξέρῃς γὰ δαμάζῃς τὰ πάθη σου, καὶ τὶς ἐπιθυμίες σου νὰ λιγοστεύῃς. Ποτὲ παραχωρήσεις, κι' οὔτε ποτὲ δισταγμούς. Μπροστὰ στὴν ἀτιμία μὴ γονατίσῃς ἀνίσχυρος, καὶ θἄρθῃ μέρα ποὺ τὸ δίκιο θὰ νικήσῃ. Νἄσαι σκληρὸς μὲ τοὺς κακούς, μὲ τοὺς καλοὺς βουνὸ ἡ καλωσύνη σου, καὶ μὲ τοὺς ἄδουλους θεριό... Πρέπει νὰ γίνῃς μεγάλος, μεγάλος καὶ δυνατὸς ὅσο κανείς, κακόμοιρε Ἐαυτέ μου!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Σχολοῦνε τὰ παιδάκια. Σὰ μελίσσι
Ποὺ τάραξε τοῦ δρόμου τὴ γαλήνη.
Πουλάκια πέσαν, ἄνοιξε μιὰ κρήνη,
Ὁ γέρο - δρόμος ἄνθη ἔχει γεμίσει.

Ὁ δρόμος τοῦ σχολείου μιὰ τέτοια ὥρα
Σπουδαῖος κι' ἀπέραντος στὴ γῆ προσβάλλει·
Ἔννοιες παραμερίζει καὶ βιοπάλη,
Πάει ν' ἀγκαλιάσῃ λὲς ὅλη τὴ χώρα.

Σχολοῦνε τὰ παιδάκια, Σὰν τἀγέρι
Τῆς ἄνοιξης στὴ γειτονιὰ νὰ μπαίνῃ,
Κ' ἡ γειτονιὰ θορρεῖς γλυκανασσαίνει
Ὅπως οἱ πλάτανοι κάποτε οἱ γέροι.

Στὴν πόρτα τοῦ σχολείου μανάδες εἶδα
Νὰ καρτεροῦν ὅταν κτυπᾷ ἡ καμπάνα,
Κι' ἀνάμεσά τους ἡ ἴδια πάντα Μάνα
Μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης: Ἡ Πατρίδα.

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἀνακατεμμένος μὲ τὸ πλῆθος ὁ Κατκίλιος διάβασε τὸ κείμενο ποὺ εἶχε τοιχοκολληθῆ στὴν ἀγορά. Τὸ διάταγμα ὥριζε πῶς οἱ ἐπίσκοποι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ποὺ ἐπέμεναν στὴν χριστιανικὴ θρησκεία θὰ θανατωνόταν. Οἱ πολῖτες ποὺ ἀνῆκαν στοὺς πατρικίους ἢ στοὺς συγκλητικοὺς ἂν ἀποδεικνύονταν πῶς ἦσαν χριστιανοί, ἔχαναν τὴν περιουσία τους καὶ τὸ ἀξίωμά τους καὶ ἂν ὁμολογοῦσαν δημοσίᾳ τὴν πίστη τους ἔχαναν καὶ τὴν ζωή τους.

Διαβάζοντας τῆς γραμμὲς αὐτὲς ὁ Κατκίλιος ἀνατριχίασε σὰν νὰ τὸν ἀφοροῦσαν προσωπικά. Σὰν συγκλητικὸς ποὺ ἦταν μποροῦσε νὰ καταγγελθῆ ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Οἱ κατηδότες δὲν θὰ ἔλειπαν. Γι' ἄλλους τὸ ἐλκυστικὸ δόλωμα μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ κολοσσιαία περιουσία τοῦ Κατκιλίου, ἄλλοι μπορεῖ νὰ εἶχαν προσωπικὰ ἐναντίον του. Καὶ ὁ Κατκίλιος θυμήθηκε τὰ λόγια ποὺ τοῦ εἶχε πῆ ὁ Μαρτιάλις στὴ Λαμβαῖα: περίμεναν ἀπ' αὐτόν, τὸν ἰσόβιο ἱεροφάντη τῶν αὐτοκρατόρων, γιὰ ἀπόδειξη τῆς νομιμοφροσύνης του, ν' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του καὶ νὰ θυσιάσῃ φανερά, μπρὸς σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἦταν φανερὸ πῶς τοῦ ἔστησαν παγίδα, ἔπρεπε νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεφύγῃ ἔστω καὶ προσωρινά, ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεροφάντη, μὲ πρόσχημα τὴν ὑγεία τοῦ τὴν κλονισμένη ἀπὸ τὴν ἀρπαγὴ τῆς θετῆς του κόρης. Ἡ παραίτηση ἔγινε δεκτὴ χωρὶς καμμιὰ διαμαρτυρία καὶ μάλιστα ὁ Ἰούλιος Μαρτιάλις ἐμήνυσε στὸν Κατκίλιο πῶς ἦταν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἀπόφασή του. Ἐκεῖνος ἐμάντευσε ἀμέσως τοὺς λόγους ποὺ ἔκαναν τοὺς συγκλητικοὺς νὰ δεχθοῦν τόσο πρόθυμα τὴν παραίτησή του. Ἔκαναν πῶς ἀγνοοῦσαν ὅτι ἦταν χριστιανός, γιατὶ ἔκριναν πῶς θὰ ἦταν φοβερὸ δνειδος γιὰ αὐτούς, ἂν μαθαινόταν πῶς ἀνάμεσά τους βρισκόταν κι' ἕνας αἱρετικὸς ἕνας ἱερόσυλος, ἐχθρὸς τῆς Ρώμης καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Ἀρκετὰ εἶχε δεκατισθῆ ἡ τάξη τῶν ὑπατίων ἀρχόντων ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ἔπρεπε τώρα μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγουν νὰ δώσουν μιὰ καινούργια πρόφαση στοὺς δυνάστες.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Βιρζίλ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγοήμερη ἀνάπαυση στὴν ἔπαυλη τοῦ συνιδιοκτήτη τοῦ Σιγοῦ Ἰούλιου Πρόκουλου ἡ Βιρζὶλ γύρισε ξαφνικὰ στὸ Μυγύα. Ὡστόσο ὕστερα ἀπὸ τὶς πρῶτες χαρμόσυνες στιγμές, παρ' ὅλη τὴ μετάνοια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ τοῦ ἔδειχνε, ὁ Κατκίλιος ἔνοιωσε πῶς ἡ Βιρζὶλ εἶχε πολὺ ἀλλάξει. Μολονότι τὸν ἀπέφευγε καὶ τοῦ ἔδειχνε κάποια δυσπιστία, μολονότι φαινόταν πολὺ νευρικὴ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐερέσθητη, ὡστόσο ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό της, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ἀγαλλίαση. Ἔμοιαζε σὰν νὰ ξεχείλιζε μέσα της μιὰ μυστικὴ εὐτυχία ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Οἱ δοῦλοι τὸ εἶχαν προσέξει αὐτὸ ἀμέσως, μὰ καὶ ὁ Κατκίλιος τὸ παρατήρησε. Ὅλα ἔδειχναν πῶς μαζὶ μὲ τὴ Βιρζὶλ θὰ ξαναγύριζε ἡ χαρὰ στὴ ἔπαυλη τοῦ Μυγύα. Αὐτὸ ὑποστήριζαν τουλάχιστον ὁ Ἰούλιος Μαρτιάλις καὶ ὁ γιός του, ποὺ εἶχαν ἔρθῃ κι' αὐτοὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ γειτονικὸ κτῆμα τους. Κάθε μέρα ὁ Μάρκος ἐρχόταν νὰ ζητήσῃ νέα της. Μὰ ἡ Βιρζὶλ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ἀπολύτως συμπάθεια στὸν ψηλὸ καὶ σκυφτὸ νέο μὲ τὸ χλωμὸ ἀσκητικὸ πρόσωπο.

Ἕνα πρωὶ ξυπνώντας βρῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἀπὸ τὰ παράθυρά της κρεμασμένα στεφάνια ἀπὸ ρόδα. Ἦταν προσφορὰ τοῦ Μάρκου Μαρτιάλις ποὺ ἰσοδυναμοῦσε μὲ πρόταση γάμου. Ἡ Βιρζὶλ ἔγινε στὴν ἀρχὴ ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν προσβολή, συγκράτησε ὅμως τὸν θυμό της. Ἀργότερα, ὅταν αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της ἀρκετὰ ψύχραιμο ἔστειλε μιὰ ἀπὸ τὶς δούλες της νὰ ρωτήσῃ τὸν Κατκίλιο ἂν μποροῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Τὴν δέχθηκε στὴν βιβλιοθήκη, ὅπου συνήθιζε νὰ περνάῃ τὶς περισσότερες ὧρες του. Μόλις εἶδε τὴν νέα, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε τρυφερά. Μὰ ἐκείνη τραβήχθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, ἀρνήθηκε νὰ καθήσῃ στὸ κάθισμα ποὺ τῆς πρόσφερε καί, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή, εἶπε:

—Ἡ Θαδὶρ μοῦ εἶχε πεῖ μερικὰ λόγια σχετικὰ μὲ τὰ σχέδια ποὺ κάνεις γιὰ μένα. Ὡστόσο ἴσαμε τώρα ὁ Μᾶρκος, ὁ γιὸς τοῦ γείτονά μας τοῦ Μαρτιάλις, δὲν εἶχε τολμήσει νὰ δείξῃ τίποτε. Σήμερα τὸ ἔκανε, συνεννοημένος, δίχως ἄλλο, μὲ σένα. Ἔ, λοιπὸν μάθε το, γιατὶ στὸ λέω μιὰ φορὰ γιὰ πάντα· δὲν θὰ πάρω ἄλλο σύζυγο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Φάβιο Βίκτορα τὸν λοχαγὸ τῆς τρίτης λεγεώνας τοῦ Αὐγούστου, ἐκεῖνον ποὺ μ' ἐλευθέρωσε.

Τὸν Βίκτορα! Σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ Κατκίλιος τινάχθηκε ὀρθός. Οὔτε εἶχε ποτὲ περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ ἰδέα πῶς ὁ στρατιώτης αὐτὸς ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὶς τελευταῖες σειρὲς τῶν πληβείων μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ μπῇ στὴν οἰκογένειά του. Εἶχε σχεδὸν ὁλότελα ξεχάσει τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ ποὺ γιὰ τὴν ἀντίληψη τῆ δική του ἦταν ἕνας μέσα στοὺς πολλούς. Ἔπῆρε τὰ χέρια τῆς Βιρζὶλ στὰ χέρια του, καὶ μὲ ἀπαλὸ τόνο, ὅπως μιλοῦμε σ' ἕναν ἄρρωστο, τῆς εἶπε:

—Καίμενο παιδί, παραληρεῖς. Δὲν ἔχεις ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὶς συγκινήσεις ποὺ πέρασες.

Καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους:

—Νὰ παντρευτῇς τὸν Βίκτορα!

—Καὶ γιατί ὄχι; διαμαρτυρήθηκε ἡ Βιρζὶλ. Ἐμεῖς ἔχομε κιόλας ἀρραβωνιασθεῖ.

—Ἀστειεύεσαι φαίνεται! Ἐσὺ ἀρρεβωνιάσθηκες μὲ τὸν γιὸ ἑνὸς ἑκατόνταρχου;

Τὸν κοίταξε κατάμματα καὶ μὲ ἐλαφριὰ εἰρωνεία στὴ φωνή της.

—Εἶναι χριστιανὸς ὁ γιὸς αὐτὸς τοῦ ἑκατόνταρχου. Ἐσὺ πρέπει νὰ τὸν θεωρεῖς ἀδελφό σου! Κι' ὕστερα τί μὲ μέλλει τίνος εἶναι γιός! Εἶναι καλός, εἶναι γενναῖος, μιὰ μέρα θὰ γίνῃ στρατηγός Ἴσως μπορεῖ, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος, νὰ γίνῃ κι' αὐτοκράτωρ. Κάθε στρατιώτης σήμερα εἶναι ὑποψήφιος γιὰ τὸν θρόνο.

Ὁ Κατκίλιος τὴν ἄκουγε χωρὶς νὰ προσέχῃ τὰ λόγια της. Μόνο ἕνα πρᾶγμα καταλάβαινε, πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά του. Ἀκόμη δὲν εἶχε γυρίσει, καὶ τὸ σπίτι δὲν τὴν χωροῦσε. Αὐτὴ ἡ ἀδιαφορία της ἀπέναντί του τοῦ σπάραζε τὴν καρδιά. Κι' ὕστερα, ἀγανακτοῦσε μὲ τὴν ἀχαριστία τῆς θετῆς του κόρης. Ὁ θυμὸς τὸν κυρίευσε. Τῆς εἶπε ἀπότομα:

—Κι' ἂν ἐγὼ δὲν δώσω τὴ συγκατάθεσή μου; Ἂν σὲ ἀποκλειρώσω;

—Ἡ περιουσία τῶν γονέων μου μὲ ἀρκεῖ! ἔκανε περήφανα, δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ δική σου ἐλεημοσύνη!

—Δυστυχισμένη! Οἱ γονεῖς σου εἶχαν χάσει ὅλη τους τὴν περιουσία πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὸ θάνατό τους.

—Δὲν πειράζει! Θὰ εἶμαι φτωχὴ ὅπως κι' ἐκεῖνος. Δὲν τὴν φοβᾶμαι τὴ φτώχεια.

Τὰ μάτια της ἦταν γεμάτα πρόκληση. Ὁ Κατκίλιος τὴν κοίταζε μὲ πόνο.

—Λαίλια, παιδί μου, εἶπε, μὴ μιλᾶς ἔτσι. Νὰ ἤξερες πόσο μὲ πληγώνεις!

Ἐκείνη ὅμως ἦταν ἀνένδοτη.

—Ἐπικαλεῖσαι, φώναξε, τοὺς ρωμαϊκοὺς νόμους ἐσὺ ποὺ σὰν χριστιανὸς τοὺς κατηγορεῖς. Πές μου τί εἶσαι; Ρωμαῖος πατρίκιος ἢ χριστιανός; Ἡ δική σας πίστη δὲν εἶναι ποὺ κηρύσσει πῶς δὲν ὑπάρχει διαφορὰ ἀνάμεσα σὲ βασιλιὰ καὶ στρατιώτη;

Ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἄμεση πρόκληση ὁ Κατκίλιος δὲν βρῆκε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἔμεινε μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο ἀνάμεσα στὰ χέρια του, ἐνῶ ἡ Βιρζὶλ κατεβάζοντας στὸ πρόσωπό της τὸν πέπλο της, ἔφυγε χωρὶς ἄλλη λέξη.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, μόλις ὁ Κατκίλιος ἐξύπνησε, εἶδε μπροστὰ στὴν πόρτα του μιὰ δούλη τῆς Βιρζὶλ νὰ τὸν περιμένῃ. Τοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα, ποὺ ὁ Κατκίλιος τὸ ξεσφράγισε μὲ ἀνυπομονησία.

«Ὅταν θὰ διαβάζῃς αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγραφε ἡ νέα, θὰ βρίσκομαι στὸ σπίτι τοῦ φίλου σου Ἰουλίου Πρόκουλου. Προβλέποντας τὴν ἄρνησή σου συνεννοήθηκα μαζί του προτοῦ γυρίσω πίσω στὸ Μυγύα. Περιττὸν νὰ τρέξῃς ἀπὸ πίσω μου. Δὲν θὰ ξαναγυρίσω».

Ἡ χθεσινὴ τραγικὴ σκηνὴ εἶχε σὲ τέτοιο σημεῖο πληγώσει τὸν Κατκίλιο στὰ πιὸ μύχια τῆς καρδιᾶς του, ὥστε τὸ σημερινὸ ἄγγελμα τὸν ἄφησε σχεδὸν ἀδιάφορο. Δὲν εἶχε κἂν οὔτε τὸ θάρρος νὰ διατάξῃ νὰ κυνηγήσουν τὴν φυγάδα. Ἄλλωστε πρὸς τί; Ἤξερε τὴν ἀδάμαστη ἐπιμονὴ τῆς θετῆς του κόρης. Δίχως ἄλλο οἱ συνετὲς συμβουλὲς τοῦ Πρόκουλου, ἀνθρώπου ἡλικιωμένου καὶ σοβαροῦ, ποὺ ἐπὶ πλέον ἦταν καὶ φίλος του, θὰ πετύχαιναν πολὺ καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα κι' ἀπὸ τὴ βία. Ἂν πάλι μ' ὅλα ταῦτα ἡ Βιρζὶλ ἐπέμενε, τότε ὁ Κατκίλιος θὰ ἔβαζε τὸν Κυπριανὸ νὰ μιλήσῃ στὸ Βίκτορα. Ἢ μᾶλλον τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ ἀποφάσιζε ὁ ἴδιος ὁ Ἐπίσκοπος. Ἦταν πιθανὸ νὰ ἤθελε νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος, ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, νὰ τοῦ γράψῃ ὅλα τὰ περιστατικά.

Ὁ Κατκίλιος σχεδίαζε στὸ μυαλό του αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅταν ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κυπριανὸ ἕνα μυστικὸ μήνυμα, ποὺ τοῦ τὸ ἔφερε ἕνας ἔμπιστος ὑπηρέτης τοῦ Ἐπισκόπου. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ Κυπριανὸς ἔλεγε: «Ἐρῶ πῶς εἶμαι καταδικασμένος. Ὁ ἀνθύπατος ποὺ βρίσκεται τώρα στὴν Ὑτίκη ἔδωσε διαταγὴ νὰ μ' ὁδηγήσουν ἐκεῖ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μὲ θανατώσουν. Ἐγὼ ὅμως ἔφυγα κρυφὰ καὶ κρύβομαι τώρα στὴν Ἐπαυλη τῶν Κήπων. Θὰ παραδοθῶ ὅταν κρίνω ἐγὼ τὴ στιγμὴ κατάλληλη, δηλαδὴ ὅταν ὁ ἀνθύπατος θὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Καρχηδόνα, γιατὶ ἕνας ἐπίσκοπος πρέπει νὰ πεθάνῃ στὴν ἕδρα τῆς ἐπισκοπῆς του. Πολυαγαπημένε ἀδελφέ, ἔρθασε ἡ ὥρα γιὰ νὰ δώσουμε μαρτυρία στὸ Χριστό. Ξέρω πῶς κι' ἐσὺ δὲν θὰ λυγίσῃς. Γι' αὐτὸ σ' ἀφίνω χωρὶς θλίψη. Ἔχω τὴ βεβαιότητα πῶς σύντομα θὰ σὲ ξαναΐδω. Εἶμαι ὁ πρόδρομός σου. Πάω νὰ σ' ἀναγγείλω, γιὰ νὰ σοῦ κρατήσουν τὴ θέση σου στὸ δεξιὸ τοῦ Νυμφίου».

Τὸ γράμμα ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Κατκίλιου, Φεύγω σήμερα κιόλας γιὰ τὴν Καρχηδόνα, εἶπε. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ χωρὶς νὰ τοῦ δώσω τὸν ὕστατο ἀποχαιρετισμό.

Ἄπειρη συγκίνηση τὸν πλημμύρισε μὲ τὴ σκέψη αὐτοῦ τοῦ τόσο σύντομου ἀποχωρισμοῦ. Κι' ὕστερα ὁ θυμὸς ἄναψε μέσα του. Εἶχαν τολμήσει ν' ἀγγίξουν ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο! Τὸ ὑψηλὸ καὶ μεγαλόπνοο αὐτὸ πνεῦμα, τὴν καρδιὰ αὐτὴν τὴν ἀνεξάντλητη σὲ δραστηριότητα καὶ σὲ ἀγαθοεργία, θὰ τὰ κατέστρεφαν ὅλα αὐτά, θὰ ἔδιναν ἕνα τόσο σκληρὸ καὶ ἄδικο τέλος σ' αὐτὴν τὴν εὐγενικιὰ ζωή. Παρ' ὅλο ποὺ τὰ πάθη εἶχαν ξαπολυθῆ ἀχαλίνωτα, δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πῶς ἦταν ποτὲ δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα. Σκεπτόταν πῶς οἱ ἀρχὲς θὰ δίσταζαν μπροστὰ σ' ἕνα τέτοιο σκάνδαλο, ὅπως ἔγινε μὲ τὴν περίπτωση τῆ δική του. Ἡ Ρώμη ὅμως καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν θὰ σταματοῦσαν μπροστὰ σὲ τίποτε. Κάθε μέρα ἔκαναν καὶ νέα ἐγκλήματα. Ὁ Κυπριανὸς στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του πληροφοροῦσε τὸ φίλο του πῶς σ' αὐτὴ τὴν πόλη τῆς Ὑτίκης, ὅπου βρισκόταν τώρα ὁ ἀνθύπατος, τριακόσιοι χριστιανοὶ εἶχαν πεθάνει σὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Τοὺς ἀνάγκασαν ἢ νὰ θυσιάσουν στοὺς θεοὺς ἢ νὰ ριχτοῦν σὲ λάκκους ἀπὸ ἀσβέστη. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μάρτυρες αὐτοὺς εἶχαν προτιμήσει τὸν φρικαλέο αὐτὸν θάνατο, παρὰ νὰ προδώσουν τὴν πίστη τους.

Ὡσὰν ὅμως ἡ θεία δίκη νὰ ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ ἀμέσως τοὺς ἐγκληματίες, φοβερὰ νέα ἔρχονταν ἀπ' ὅ-

λα τὰ σημεῖα τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ Ἰάκωβος, ὁ διάκονος τῆς Κίρτας, ποὺ ὁ Καικίλιος ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῶν διωγμῶν φιλοξενοῦσε στὸ Μυγύα, τοῦ ἔδωσε νὰ διαβάσῃ ἐπιστολὲς ποὺ οἱ χριστιανικὲς ἐκκλησίες τῆς Ἀσίας ἔστελναν στὶς χριστιανικὲς ἐκκλησίες τῆς Ἀφρικῆς. Στὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς οἱ χριστιανοὶ ἐξώρκιζαν τοὺς ἀδελφούς τους νὰ τοὺς στείλουν χρήματα καὶ τρόφιμα, γιατὶ οἱ Πέρσες, ἀφοῦ κυρίευσαν ὁλόκληρη τὴ Συρία, κατέστρεψαν τὴν Ἀντιόχεια, ὅπου ἔκαναν ἄγριες σφαγές. Παντοῦ οἱ στρατιὲς ἐπαναστατοῦσαν ἐναντίον τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης, οἱ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ στολίζουν τὰ μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ πορφύρα καὶ μπαίνοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἀπειθαρχήτων ὁρδῶν, λεηλατοῦσαν καὶ πυρπολοῦσαν τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ θεομηνία, μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς συμφορὲς ποὺ ἀπειλοῦσαν ὁλόκληρο τὸν ρωμαϊκὸ κόσμο, τί σημασία μποροῦσαν νὰ ἔχουν οἱ οἰκογενειακὲς στενοχώριες καὶ τὰ δράματα ἀκόμη ἑνὸς ἀτόμου; Τί ρόλο ἔπαιζε ὁ γάμος τῆς Βιρζίλ μὲ τὸν Βίκτορα, τὴ στιγμὴ ποὺ κινδύνευε ἡ τύχη τῆς ἐκκλησίας κι' ἴσως ἴσως ὅλου τοῦ κόσμου!

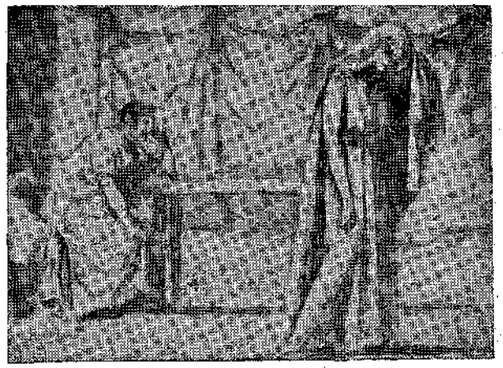

«Ἡ Βιρζίλ, κατεβάζοντας στὸ πρόσωπό της τὸ πέπλο της ἔφυγε χωρὶς ἄλλη λέξη». (Σελ. 29, στ. β').

Ὡστόσο ὁ πληγωμένος πατέρας νοιαζόταν γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης του. «Πρέπει νὰ τῆς ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον της. Αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν Κυπριανὸ μπορεῖ νὰ συμβῇ αὔριο, ἴσως σήμερα κιόλας, καὶ σὲ μένα. Δὲν πρέπει ν' ἀργήσω οὔτε λεπτό».

Ἀπεφάσισε νὰ ξεκινήσῃ τὸ ἴδιο βράδυ, ὥστε ἡ ἀναχώρησή του νὰ μὴν παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα γνωστό. Ὁ πιστός του Τρόφιμος ἀνέλαβε τὶς προετοιμασίες τοῦ ταξιδιοῦ, ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος κάθησε νὰ γράψῃ στὸν Ἰούλιο Πρόκουλο. Τοῦ ἔλεγε πὼς ἕνας σοβαρώτατος λόγος τὸν ἀνάγκαζε νὰ λείψῃ σὲ ταξίδι γιὰ ἕνα διάστημα, καὶ πὼς τὸν ἐκέτευε, ὥσπου νὰ γυρίσῃ πίσω, νὰ φιλοξενήσῃ τὴ θετή του κόρη σπίτι του.

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου της, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴν περαστικὴ—ὅπως ἐλπίζε τοὐλάχιστον—δυσαρέσκεια μεταξύ τους, θὰ κανονιζόταν στὴν ἐπιστροφή του. Σκόπευε μάλιστα γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ ἑνὸς σοβαροῦ καὶ ἀφοσιωμένου φίλου. Ἐπειδὴ ὅμως, μιὰ καὶ θὰ ἔφευγε γιὰ ταξίδι, ἔπρεπε νὰ τὰ προβλέψῃ ὅλα, γνωστοποιοῦσε στὸν Πρόκωλο ὅτι ἄφηνε ὁλόκληρη τὴν περιουσία του στὴ Βιρζίλ. Σὲ περίπτωση ποὺ θὰ τοῦ τὴν δήμευαν, θὰ ἀπόμεναν στὴ θετή του κόρη τρία μικρὰ κτήματα, κληρονομιὰ τῆς μητέρας της, καὶ πεντακόσιες χιλιάδες σεστέρτια [1]) ποὺ τὰ εἶχε ἐμπιστευθῆ στὸν Μάρκο Μαρτιάλις. Ὕστερα κανόνισε καὶ μερικὲς ἄλλες λεπτομέρειες, ὥρισε διάφορες πληρωμές, διάφορα δῶρα στοὺς παλιοὺς του ὑπηρέτες. Ὅταν τὰ ἔβαλε ὅλα σὲ τάξη, ἄρχισε νὰ τριγυρίζῃ γεμάτος μελαγχολία, ἀνάμεσα στὶς αἴθουσες καὶ τοὺς κήπους τῆς ἔπαυλης, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀποχαιρετήσῃ, ὥσπου ἔπεσε τὸ σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ὁ Κυπριανὸς στὸ πεδίον τοῦ Σίξτου.

Σπρωγμένος ἀπὸ τὴν ἀνησυχία μὴ τυχὸν καὶ δὲν προφθάσῃ ζωντανὸ τὸν Κυπριανό, ὁ Καικίλιος ἔκανε σὲ τέσσερις μονάχα μέρες καὶ μιὰ νύχτα ὅλη τὴ διαδρομὴ ἀπὸ τὴν Κίρτα στὴν Καρχηδόνα. Ὁ Τρόφιμος τὸν συνόδευε. Γιὰ νὰ φτάσουν γρηγορώτερα πῆγαν μὲ τ' ἄλογα καὶ σὲ κάθε πόλη ποὺ περνοῦσαν τ' ἀλλαζαν.

Θὰ ἦταν ἡ ἑνάτη ὥρα ἐπάνω κάτω ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὸ περίφημο ὑδραγωγεῖο ποὺ ἔφερνε τὸ νερὸ στὴν καρχηδονιακὴ χερσόνησο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ ἥλιος βασιλεύει νωρίς. Γιὰ νὰ μὴ νυχτωθοῦν, ὁ Καικίλιος ἀποφάσισε νὰ μὴ μποῦν καθόλου μέσα στὴν πόλη, ἀλλὰ νὰ κόψῃ δρόμο μέσα ἀπὸ ἕνα προάστειο καὶ νὰ βγῇ ἀπ' εὐθείας στὴν ἔπαυλη τῶν Κήπων, ὅπου ἔμενε ὁ Κυπριανός, κι' ὅπου ἴσως νὰ βρισκόταν ἀκόμη.

Ὡστόσο δυσκολεύθηκαν πολὺ ν' ἀνακαλύψουν τὸ σπίτι, γιατὶ ἡ γειτονιὰ εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε νὰ ἔρθῃ ὁ Καικίλιος στὴν Καρχηδόνα. Ὅταν ἐπιτέλους τὸ βρῆκαν, δὲν ἀπόρησαν καθόλου ὅταν εἶδαν τὴν ἔπαυλη καὶ ὅλη τὴν περιοχὴ της φρουρημένη ἀπὸ τὸ στρατό. Ἄσκοπα ὅμως ἐπιχείρησαν οἱ δύο ταξιδιῶτες νὰ μάθουν τίποτε σχετικὸ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ περιπολοῦσαν. Ἐκεῖνοι σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν λάβει, ἀργιόνταν νὰ δώσουν τὴν παραμικρὴ πληροφορία. Στὸ τέλος ὁ Τρόφιμος κατάφερε νὰ ξετρυπώσῃ πίσω ἀπὸ μιὰ μάντρα ἕνα γέρο περιβολάρη ποὺ φόρτωνε λαχανικὰ στὸ γαϊδαρό του, κι' ἀπὸ αὐτὸν ἐπέτυχε νὰ μάθῃ τὰ νέα. «Εἶχαν συλλάβει πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα τὸν Θάσκιο Κυπριανό, τὸν ἐπίσκοπο τῶν χριστιανῶν. Τὸ πρᾶγμα εἶχε γίνει ἀθόρυβα γιατὶ ἡ κατοικία ἦταν ἀπόμερη. Ὡστόσο αὐτὸς ὁ γεροπεριβολάρης κάτι εἶχε μυριστεῖ, γιατὶ εἶδε δυὸ ἀξιωματικοὺς νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ ἕνα κλειστὸ ἁμάξι καὶ νὰ μπαίνουν στὴν ἔπαυλη. Σὲ λίγη ὥρα τοὺς εἶδε νὰ βγαίνουν μαζὶ μὲ τὸν Ἐπίσκοπο. Τὸν ἔβαλαν καὶ κάθησε στὸ ἁμάξι ἀνάμεσά τους, χωρὶς νὰ τοῦ δέσουν τὰ χέρια. Ἀπεναντίας μάλιστα τοῦ ἔδειχναν μεγάλο σεβασμό. Ἀπ' ὅτι κατάλαβε ἀπὸ τὰ λόγια τῶν στρατιωτῶν, οἱ ἀξιωματικοὶ ἦρθαν νὰ συλλάβουν τὸν Κυπριανὸ στὸ σπίτι του μυστικὰ γιὰ νὰ τὸν πᾶνε στὸ πραιτώριο, ὅπου θὰ τὸν δίκαζε ὁ ἴδιος ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἀφρικῆς Γαλέριος Μάξιμος. Τὸ ἁμάξι τράβηξε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ Μέγαρα.

Ὁ Καικίλιος στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσε προσοχὴ στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ περιβολάρη. Ἕνα μονάχα συμπέρασμα ἔβγαλε, πὼς ὁ ἀνθύπατος δειλιάζοντας στὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ προκαλοῦσε ἡ σύλληψη τοῦ ἐπισκόπου, κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος θέλοντας νὰ ἐκτελέσῃ τὸ αὐτοκρατορικὸ διάταγμα, προσπαθοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν ὑπόθεση αὐτὴν ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἀθόρυβα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

1) Σ.τ.Μ. Σεστέρτιον, ρωμαϊκὸ νόμισμα ποὺ ἡ ἀξία του ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ ἕνα τέταρτο τῆς δραχμῆς.

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΑΝΕΙΚΑ ΚΙ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ ἄλλη φορὰ σᾶς παρουσίασα μιὰ φίλη μου παλιὰ Διαπλασοπούλα, ποὺ θεωρεῖ τὸ Βιβλίο σὰν τὸ πιὸ πολύτιμό της ἀγαθό, κι' ὅταν τυχὸν δανείζεται κανένα ποὺ δὲν τὄχει στὴ βιβλιοθήκη της βκαὶ δὲν τὸ βρίσκει στὰ βιβλιοπωλεῖα, δὲν βλέπει τὴν ὥρα νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ σ' ἐκεῖνον ποὺ τῆς τὸ δάνεισε. Γιατί, κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, νομίζει πὼς ὅλοι εἶναι τὸ ἴδιο βιβλιόφιλοι κι' ὅταν δανείζουν ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τους βιβλίο, δὲν βλέπουν ἐπίσης τὴν ὥρα νὰ τὸ ξαναβάλουν στὴ θέση του, σὰ νἆταν ἀγαπητό τους πρόσωπο ξενιτεμένο, ποὺ περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ γυρίσῃ. . . Καθὼς θὰ θυμᾶσθε, ἡ φίλη μου, ποὺ ἤρθε κυρίως γιὰ νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃ ἕνα δανεικὸ βιβλίο, φεύγοντας μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς δανείσω, ἂν τὄχα, τὸ μοναδικὸ καὶ δυσεύρετο τοῦ Λαπαθιώτη («Ποιήματα. Ἐπιλογὴ πρώτη»). Δυστυχῶς δὲν τὄχα. Μοῦ τὸ εἶχε πάρει, τῆς εἶπα, νὰ τὸ διαβάσῃ, κάποιος ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν γυρίζουν ποτὲ τὰ δανεικὰ βιβλία. Καὶ πρόσθεσα: «Ὅλοι, βλέπεις, δὲν σοῦ μοιάζουν». «Τί κρῖμα!» φιθύρισε ἡ φίλη μου. Κι' ἔφυγε λυπημένη. . .

Σὲ λίγο, μοῦ ἔφεραν ἕνα βιβλίο μ' ἕνα γράμμα. Ἦταν ἀπὸ τὸν φίλο μου κ. Γ. Τσουκαλᾶ, τὸν γνωστὸ ποιητὴ καὶ διευθυντὴ τῆς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης. Ἄλλη ἱστορία αὐτή. Πρὸ καιροῦ, μιὰ μέρα ποὺ εἶχ' ἔρθει νὰ μὲ ἰδῇ, τὸν ρώτησα ἂν εἶχε στὴ Βιβλιοθήκη του τὸ ἐξαντλημένο μυθιστόρημά μου «Ὁ κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς», ποὺ μοῦ χρειαζόταν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ βρῶ πουθενά. Ἀπόρησε ποὺ δὲν εἶχα φυλαγμένο ἕνα τουλάχιστο ἀντίτυπο, ὅπως κι' ἀπὸ κάθε ἄλλο μου βιβλίο, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ στὴ βιβλιοθήκη μου μιὰ πλήρης σειρὰ ἀπ' ὅσα ἔχω ἐκδώσει. Τοῦ ἐξήγησα πὼς ἡ σειρά μου αὐτὴ εἶναι ἐλλιπέστατη, γιατὶ οἱ περισσότεροι φιλαναγνῶστες ἔχουν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴν ἐπιστρέφουν τὰ βιβλία ποὺ δανείζουνται γιὰ νὰ τὰ διαβάσουν, κι' ἐγὼ πάλι ἔχω τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μὴ χαλῶ τὸ χατήρι κανενός. Ἔτσι κάποιος μοῦ πῆρε καὶ τὸ τελευταῖο ἀντίτυπο τοῦ «Ὁ κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς» ποὺ τὸ «φύλαγα», καὶ δὲ μοῦ τὸ ξανάφερε ποτέ. Ὁ κ. Τσουκαλᾶς μοῦ ἀποκρίθηκε πὼς τὴν ξέρει καλὰ τὴν κακὴ αὐτὴ συνήθεια τῶν Ρωμιῶν καὶ πώς, ἐξαιτίας της ἴσα ἴσα, ἀπὸ τὰ πέντε ἀντίτυπα τοῦ μυθιστορήματός μου ἐκείνου ποὺ εἶχε ἡ Δανειστική του Βιβλιοθήκη, δὲν ἔχει πιὰ οὔτ' ἕνα! Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅμως πὼς τὸ πρῶτο ποὺ θἄχε κάποιος πελάτης του τὴν καλωσύνη νὰ ἐπιστρέψῃ, θὰ μοῦ τὸ ἔστελνε. Καὶ νά, τὸ βιβλίο ποὺ ἔλαβα ἦταν «Ὁ κόσμος κι' ὁ Κοσμᾶς», καὶ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν κ. Τσουκαλᾶ, ἔλεγε: «Σᾶς στέλνω τὸ βιβλίο ποὺ σᾶς ὑποσχέθηκα — τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ πέντε ἀντίτυπα ποὺ εἶχα δανείσει καὶ ποὺ κατόρθωσα νὰ πάρω πίσω. Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τί ἀνεμελιὰ δέρνει τοὺς Ἕλληνες, ὅταν πρόκειται γιὰ βιβλίο! Τὰ 90 % ξεχνοῦν νὰ τὰ φέρουν πίσω. Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καταλαβαίνουν πόσο ἐξυπηρετεῖ τὸ σύνολο μιὰ Δανειστικὴ Βιβλιοθήκη, καὶ προσέχουν τὰ βιβλία ποὺ δανείζουνται, τὰ κρατοῦνε καθαρὰ καὶ τὰ ἐπιστρέφουν σύντομα. Δὲν νομίζετε πὼς μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή σας στὰ Διαπλασόπουλα, θἄπιανε τόπο: Τοὐλάχιστο νὰ μάθῃ ἡ νέα γενεὰ ὅσα οἱ παλιὲς δὲν ἔμαθαν. . .»

Μὰ ναί, κι' ἐγὼ νομίζω πὼς ἕν' ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ποὺ πρέπει νὰ μάθῃ ἡ «νέα γενεά», εἶναι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ ξένο, τὸ δανεικὸ βιβλίο. Ὁ δανεισμὸς δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ λείψῃ. Οἱ περισσότεροι φιλαναγνῶστες δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ γοράζουν ὅλα τὰ βιβλία ποὺ θέλουν ἢ πρέπει νὰ διαβάσουν. Ἔπειτα κι' οἱ εὔποροι ἀκόμη δὲν εἶν' εὔκολο νὰποκτήσουν ἕνα βιβλίο ἐξαντλημένο, ποὺ μόνο κατὰ τύχη μπορεῖ νὰ τὸ βροῦν σ' ἕνα παλαιοπωλεῖο. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν οἱ Δανειστικὲς Βιβλιοθῆκες, οἱ τόσο χρήσιμες, καὶ γι' αὐτὸ ὅσοι ἔχουν ἕνα καλὸ βιβλίο βρίσκουνται στὴν ἀνάγκη νὰ τὸ δανείσουν σ' ἕνα φίλο ποὺ δὲν τὸ ἔχει καὶ ποὺ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἀλλὰ τόσο ὁ φίλος, ὅσο κι' ὁ πελάτης, ὁ συνδρομητὴς μιᾶς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης, πρέπει νἄχουν διάκριση. Ὅπως λέει κι' ὁ κ. Τσουκαλᾶς, νὰ προσέχουν τὸ δανεικὸ βιβλίο, νὰ τὸ κρατοῦν καθαρὸ καὶ νὰ τὸ ἐπιστρέφουν σύντομα. Ὄχι νὰ τὸ σχίζουν, νὰ τὸ λερώνουν, ἢ νὰ τὸ ξεχνοῦν καὶ νὰ μὴ τὸ ἐπιστρέφουν ποτέ. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι προσεκτικώτατοι, διακριτικώτατοι καὶ τυπικώτατοι. Ὅταν βρίσκουνται στὴν ἀνάγκη νὰ δανεισθοῦν ἕνα πρᾶγμα, δὲν ἡσυχάζουν ἂν δὲν τὸ ἐπιστρέψουν ἀνέπαφο, κι' ἂν τύχῃ νὰ τὸ χαλάσουν, νὰ τὸ λερώσουν, νὰ τὸ χάσουν, ἀναγνωρίζουν τὴν ὑποχρέωση νὰποζημιώσουν ὁπωσδήποτε τὸν δανειστή. Μόνο ὅταν τὸ δανεικὸ εἶναι βιβλίο, δὲν δίνουν κι' αὐτοὶ πεντάρα. Τοὺς «δέρνει ἀνεμελιά». Ἀφίνω τώρα πὼς μερικοὶ τὸ κάνουν καὶ σκόπιμα. Ξέρουν τὴν ἀξία τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ θέλουν νὰ κάμουν βιβλιοθήκη ἀπὸ βιβλία δανεικὰ κι' ἀγύριστα. Ἀκόμα κι' ἀπὸ κλεμμένα. Γιατὶ ἐνῷ δὲν θὰ καταδέχουνταν νὰ κλέψουν ὁ,τιδήποτε ἄλλο, ἕνα βιβλίο τὸ κλέβουν μιὰ χαρά. Μήπως δὲν εἶναι κλεψιὰ κι' ὅταν τὸ δανείζουνται, τὸ κρατοῦν, κι' ἂν ὁ δανειστὴς τοὺς τὸ ζητήσῃ μετὰ καιρό, τοῦ λένε πὼς κάνει λάθος, πὼς τοῦ τὸ ἐπέστρεψαν ἢ πὼς δὲν τοὺς τὸ δάνεισε ποτέ; Θυμηθῆτε κι' ἕνα διηγηματάκι, χαριτωμένο, ὅπως ὅλα τῆς, ποὺ δημοσίευσε πέρσυ στὴ «Διάπλαση» ἡ Κίτσα Μαλικούτη: εἶχε δανείσει σὲ μιὰ φίλη της κάποιο βιβλίο, ποὺ ἀργοῦσε πολὺ νὰ τῆς τὸ ἐπιστρέψῃ· ὅταν ἐπιτέλους τῆς τὸ γυρεύῃ, ἐκείνη ἰσχυρίζεται πὼς τῆς τὸ ἐπέστρεψε πρὸ πολλοῦ καὶ μιὰ μέρα ποὺ πάει στὸ σπίτι της, τὸ βλέπει... στὴ βιβλιοθήκη της! Ἡ καλὴ φίλη τῆς τὸ εἶχε κρατήσει, τῆς τὸ εἶχε κλέψει.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΑΛΑΤΙ ΚΑΙ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ

Ἕνας γαϊδαρος, λέει, φορτωμένος βαρειὰ σακκιὰ μὲ ἁλάτι, ἔπεσε μιὰ μέρα, κατὰ λάθος, σ' ἕνα βαθὺ ποτάμι. Ὥσπου νὰ τρέξῃ ὁ ἀγωγιάτης νὰ τὸν βγάλῃ, τὸ ἁλάτι εἶχε λυώσει στὸ νερό, καὶ βγαίνοντας, ὁ γαϊδαρος ἦταν ξαλαφρωμένος σημαντικὰ ἀπὸ τὸ φορτίο του ὥστε λίγο τὸν ἔνοιαζε γιὰ τὸ ξύλο ποὺ τοῦδινε ὁ ἀγωγιάτης.

Μιὰ ἄλλη μέρα, ὁ γαϊδαρος, φορτωμένος πάλι, περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος καί, μολονότι δὲν τὸν παραβάραινε τὸ φορτίο του, ἔπεσε στὸ ωοτάμι ξεπτήτης. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ἔτυχε νὰ εἶναι φορτωμένος σφουγγάρια—ἔ, δὲν εἶναι καθεμέρα τοῦ Ἅη-Γιαννιοῦ — καὶ τὰ σφουγγάρια ἤπιαν ὅσο νερὸ μποροῦσαν, καὶ βάραιναν τόσο πολύ, ὥστε ὁ γαϊδαρος βούλιαξε καὶ, ὥσπου νὰ τρέξῃ ὁ ἀγωγιάτης νὰ τὸν βγάλῃ, ὁ κακόμοιρος εἶχε πνιγεῖ.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΙΔΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Χρυσὸ παιδί, γιὰ τὴ γιορτή σου
δῶρα σοῦ φέρνω χαρωπά:
γλυκὰ γεμάτο τὸ τραπέζι,
χίλια παιχνίδια μαγικά.

Καὶ καβαλλάρηδες, ποὺ τρέχουν
καὶ λαμπερά, χρυσὰ σπαθιά,
γαλάζιες λίμνες μὲ καράβια,
τραῖνα, πού φεύγουνε μακρυά.

Γύρω σου θάρθουν τὰ παιδάκια,
καθὼς ἐσὺ ἀθῶα κι' ἀγνά,
μὲ τὰ γλυκόγελα χειλάκια
καὶ τὴν ἀπέραντη ματιά.

Χρυσὸ παιδί, σοῦ φέρνω ἀκόμα
στὰ βάθη μέσα τῆς καρδιᾶς
γιὰ τὴ ζωή, ποὺ σὲ προσμένει
ὄνειρ' ἀτέλειωτης χαρᾶς.

Κι' ὅπως τὸ βράδυ θὰ κοιδεύω
ξανθὸ μετάξι τῶν μαλλιῶν,
τὰ μάγια γύρω σου θὰ πλέξω
ἀνάκουστων παραμυθιῶν.

Μὰ ὅταν θὰ κλείσης τὰ ματάκια,
θὲ νὰ σοῦ πῶ σιγὰ σ' αὐτί:
—Γλυκέ μου, σύ 'σαι ὁ χαριστής μου
κι' ἐγὼ εἶχα σήμερα γιορτή.

Κι' ἀπὸ τὰ θάματα ταῦ κόσμου
μοῦφερες δῶρα πιὸ ἀκριβά,
τὸ παιδικό σου τὸ γελάκι
καὶ τῶν ματιῶν σου τὴ χαρά.

Ἄγνωστη [Α]

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ

Μισοσφαλῶ τὸ μάτι νὰ μετρήσω τὶς μέρες. Δὲν πέρασαν οὔτε χίλιες. Ἦταν ἡ πρώτη κακιὰ Πρωτοχρονιὰ ἀπ' τὸν πόλεμο. Τότε μὲ τὴν πεῖνα. Μὲ τὸ κρύο. Μὲ τοὺς θανάτους.

Εἶχα ξυπνήσει καὶ μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι εἶδα χιόνι. Θάρρεψα πὼς εἶμασταν σὰν καλὸ καιρὸ κ' ἔκανα τρέλλες. Νὰ πᾶμε στὸ Λυκαβηττό, νὰ παίξουμε χιονοπόλεμο.

Χαμογέλασα πικρὰ μόλις θυμήθηκα. Καϊμένα μου ὄνειρα!

(Ἐκεῖνο τὸ χιόνι σκόρπισε πολλὴ λύπη. Πῆγαν πολλοὶ ἄνθρωποι μαζί του. Πάει κ' ἡ μεγάλη μας γιασεμιὰ ποὺ φτανε ὡς τὰ πάνω μπαλκόνι. Τὴν ἔκαψε φεύγοντας).

Στὸ νοῦ μου φέρνω πάντα ἐκείνη τὴν Πρωτοχρονιά. Πέρασε;

Μισοσφαλῶ τὸ μάτι νὰ μετρήσω τὶς μέρες. Δὲν πέρασαν οὔτε χίλιες.

Σήμερα ἀπ' τὸ παράθυρο δὲ βλέπω τὸ χιόνι. Καὶ δὲ φουσκώνει ἀπ' τὴν πεῖνα ὁ κόσμος, σὰν τότε.

Στὰ μάτια μὲ χτυπᾶ ἡ ἀντηλιά, ἀπ' τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο. Ὁ εὐκάλυπτος γέρνει πότε - πότε σὰ νὰ χσμογελάει, ἀρχοντικά. Ἕνα κλαρί του σκύβει κάθε τόσο καὶ φιλάει τὸν τοῖχο. Ἐκεῖ εἶναι στέρεη χαρά, ὁ τοῖχος εἶναι ζεσταμένος ἀπ' τὸν ἥλιο.

Κ' ἡ γιασεμιὰ ξανάνθισε. Νάτην. Πάει νὰ χαιρετήσει τὸ σύντροφό της, τὸ μπαλκόνι. Ἕνα κεφάλι θὰ μὲ περνᾶ. Πράσινη. Ξεχωρίζω καὶ τρία ἀνθάκια πάνω της. Ἄσπρα - ἄσπρα. Σὰ μαργαριτάρια εἶναι. Τὰ μετρῶ. Ἕνα. Δύο. Τρία.

Μισοσφαλῶ καὶ ἰάλλο μάτι χαμογελόντας. Πάλι τὸ κλαρὶ τοῦ εὐκάλυπτου σκύβει στὸν ἡλιοπερίχυτο τοῖχο. Καὶ τὰ γιασεμιά, ὅπως τὰ σαλεύει ὁ περαστικὸς ἀγέρας, εἶναι σὰν ἔξυπνα κοριτσάκια ποὺ φλυαροῦν.

Νηρέας [Α]

ΟΛΑ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝΕ ΟΠΩΣ...

Ὅλα τελειώσανε ὅπως δὲν τὸ φανταζόμαστε—μὰ δὲν εἴχαμε ποτὲ τὸν καιρὸ τότε, νὰ προσέξομε τέτοιες λεπομέρειες.

Σήμερα ποὺ οἱ ὧρες μας εἶναι μετρημένες, καθόμαστε καὶ σκεφτόμαστε τὶς μάταιες αὐτὲς σκέψεις, καὶ, καθὼς ἀποδημητὲς ποὺ ὅλο φεύγουμε, ποὺ ὅλο καὶ πιὸ ἀνοιχτὰ μᾶς παίρνει τὸ καράβι μας, καὶ ἀντὶ νὰ μικραίνουν καὶ νὰ χάνωνται, τόσο καὶ πιὸ πολὺ μεγαλώνουν καὶ γεμίζουν τὴν καρδιά μας—ὅλα ὅσα πίσω μας ἀφήνουμε' καὶ τότε, μὲ πιὸ μεγάλη λαχτάρα κουνᾶμε τὸ μαντήλι κ' ἁπλώνουμε τὰ χέρια....

Μὸ δὲν πιάνουμε παρὰ τὴν αὔρα. μένει μονάχα τὸ λευκὸ χαιρέτισμα στὸ ἄπειρο, ποὺ ὅμοιο ἁπλώνεται μπροστὰ καὶ πίσω μας, αἰώνιοι ταξιδευτὲς—ἢ, θνητοὶ σὲ αἰώνιους δρόμους!

Ἄρπης [Β']

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα σηκώθηκα πολὺ νωρίς.

Ἀπὸ τὸ βράδυ ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶχε πεῖ, πὼς θὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κλινικὴ ἡ μαμά μου μὲ τὸ καινούργιο μωρὸ ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός.

Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν εἶχα ὄρεξη γιὰ παιχνίδια. Ἀπὸ τὴν πόρτα στὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο στὴ πόρτα πήγαινα σὰν νὰ ἤθελα νὰ δῶ κάποιον στὸ μάκρος τοῦ δρόμου. Ἀλλὰ κανένα δὲν ἔβλεπα. Τὸ μεσημέρι μὲ φώναξαν νὰ φάω. Καθώς ἔτρωγα ἀπ' ἔξω ἀκούστηκε ὁ κρότος αὐτοκινήτου. Καὶ συγχρόνως ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας νὰ χτυπᾶ. Ἔτρεξε ἡ ὑπηρέτριά μας ν' ἀνοίξη καὶ ἀπὸ πίσω της κι' ἐγὼ σὰν γατάκι. Ἀνοίξαμε τὴν πόρτα. Στὸ δρόμο, μπροστὰ στὴν καγγελόπορτα τοῦ κήπου ἔστεκε ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἀπ' αὐτὸ βγῆκε ὁ μπαμπᾶς ἄνοιξε ὅλες τὶς πόρτες καὶ μετὰ ἡ μαμὰ καὶ μετά... τί βλέπω; Μιὰ κοπέλλα μὲ καλοσιδερωμένη ποδιὰ ἄσπρη, ποὺ στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε ἕνα μπόγο. Τί ἦταν πάλι αὐτό; Ἔπῆγα πρῶτα καὶ ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς καὶ ἀφοῦ τῆς ἔδωσα δυὸ θερμὰ φιλάκια, ἀκολούθησα τὴ κοπέλλα ποὺ κρατοῦσε τὸ μικρὸ μπόγο. Ἔκανα νὰ τὴ σταματήσω, μὰ αὐτὴ προχώρησε καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τὴν προωρισμένη γιὰ τὴν ντάντα καὶ τὸ μωρό. Τότε κατάλαβα. Ἦταν ἡ ντανιά. Μὰ ὁ μπόγος; Τώρα θὰ τὸ μάθαινα κι' αὐτό. Προχώρησα καὶ ρώτησα τὴ ντάντα ντροπιασμένη:

— Τί εἶναι αὐτό;

— Εἶναι τὸ μωράκι ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός, μοῦ εἶπε καὶ ξεσκεπάζοντας τὸ μπόγο μοῦ ἔδειξε κάτι μικρὰ χεράκια κι' ἕνα κατακόκκινο ἀπ' τὸ κλάμμα προσωπάκι.

— Γιὰ νὰ τὸ δῶ καλύτερα, εἶπα. Τὸ ξεσκέπασε τελείως καὶ τότε εἶδα πὼς εἶχε καὶ πόδια.

— Μπᾶ, εἶπα, ἔχει καὶ πόδια;

Τί περίεργο! Μετὰ ἔφυγα, γιὰ ν' ἀφήσω τὴν ἀδελφούλα μου νὰ κοιμηθῆ. Καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχα νὰ σκέπτομαι τὴν ἀδελφούλα μου μὲ τὰ δύο πόδια καὶ ποὺ πάντοτε ἔκλαιγε.

Ἀσχημόπαπο [Γ]

ΜΟΧΘΟΣ

Περπατοῦσα στὰ φρεσκονοτισμένα χαράφια τὴν αὐγή. Ἡ ψυχή μου ἦταν σὰν οὐρανὸς συνεφιασμένος καὶ τὰ μάτια μου βαρειὰ ἀπὸ δάκρυα. Τὰ σπλάχνα μου ὄργωνε βαθειὰ ὁ ἀσιγαστος πόθος νὰ ταξιδέψω σ' ἄλλους τόπους, σὲ ξένες θάλασσες, στοὺς ἥλιους ποὺ δὲ βλέπουνε τὰ μάτια, γιὰ νὰ μάθω πὼς εἶναι κεῖ οἱ ἄνθρωποι καὶ πὼς κυλάει ἡ ζωή τους.

Κι' ἤτανε τόσο δυνατὴ ἡ λαχτάρα μου, ποὺ σὰν κοίταξα πέρα τὸν ἀτέλειωτο οὐρανὸ μάγεψε κι' ἔσυρε πίσω μαζί της ὅλα κεῖνα ποὺ πεθυμοῦσα νὰ γνωρίσω.

Μὰ μιὰ ὁμίχλη ἦταν ἁπλωμένη πάνω τους ἀπέρασιη. Τὰ μάτια μου δὲ μποροῦσαν νάδουν τίποτα καὶ φοβισμένος τἄστειλα μακρυὰ νὰ ξαποστάσουν. Καὶ κεῖνα ἀναπαύτηκαν ἀντικρύζοντας κεῖ σιμὰ ἕναν γεωργὸ π' ὁδήγαε τὸ ζευγάρι του.

Εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ τὴ νύχτα καὶ δούλευε ὧρες τώρα ἄπαυτα τόσο σκληρά, ποὺ τὸ κορμί του εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἱδρώτα ποὺ ἔσταζε σταλιὲς—σταλιὲς χοντρὲς σὰ δάκρυα...

Τότες σὰ σ' ὄνειρο ἡ ὁμίχλη, ποὺ σκέπαζε ὅσα εἶχα μπρός μου, ἔφυγε Κι' ἀντίκρυσα παντοῦ ἀμέτρητα κορμιά, π' ἀγωνίζονταν, ποὺ δούλευαν ἀτέλειωτα. Μὰ ἤτανε σκηρὸς ὁ μόχθος τους. Ὁ ἱδρώτας ποὺ ἔστιαζε ἀπὸ τ' ἀργασμένα κορμιά τους κυλοῦσε ποτάμι.... Ἦταν κεῖνο ἀφάνταστα τρανό, μ' ὅλο τοῦτο πλάταινε ὁλοένα, ὥσπου ἁπλώθηκε πάνω σ' ὅλους τοὺς κόσμους καὶ στοὺς ἥλιους καὶ τὰ σκέπασε ὅλα πέρα γιὰ πέρα....

Ὑάκινθος

ΤΟ ΣΩΣΤΟ

Τὸν ξένο κῆπο πότιζε... νὰ ξεραθῆ ὁ δικός σου.

Φύλαγε τὰ ροῦχα σου, γιά... νὰ τἄχης ὅλα.

Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ σὰν πεινάσουν... πᾶν καὶ τρῶνε.

Δουδοβῖκος [Β]

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.—Ἀντωνία ἡ Κοκέττα

3.—Ἔτσι ζῆ στὴν ἔξοχὴ ἡ Ἀντωνία. Ἡ τουαλέττα της, ποὺ τὴν προσέχει ὅλη τὴν ὥρα, δὲν τὴν ἀφίνει οὔτε νὰ τρέξη, οὔτε νὰ ξαπλωθῆ, οὔτε νὰ σκαρφαλώση, οὔτε νὰ παίξη. Καμμιὰ εὐχαρίστηση δὲν αἰσθάνεται καὶ μουρμουρίζει πὼς ἡ ἔξοχὴ δὲν τῆς ἀρέσει. Μὰ ποιὸς τῆς φταίει;

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ντυνόταν στὴν κάμαρά της κι' ἔκανε ὧρες μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἡ μητέρα της τῆς φώναξε ἀπὸ κάτω:

—Ἤρθαν τὰ ξαδέρφια σας, ὁ Πῶπος κι' ὁ Ἄλκης, νὰ σᾶς πάρουν. Ἡ θεία Μαρία σᾶς προσκαλεῖ, σένα καὶ τὸν Χρηστάκη, νὰ φᾶτε σήμερα στὴ βίλλα της. Κάμε γρήγορα. Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως.

—Ἔφτασα, μαμμά! ἀπαντᾶ ἡ Ἀντωνία μὲ χαρά. Σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶμαι κάτω.

Ἀλλὰ περνᾶ μισὴ ὥρα κι' ἀκόμα νὰ κατεβῆ ἡ Κοκέττα! Γιατὶ θέλει νὰ ντυθῆ, νὰ χτενισθῆ, νὰ στολισθῆ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ἡ βίλλα τῆς θείας Μαρίας, βλέπετε, δὲν εἶναι σὰν τὸ ἀγρόσπιτο τῆς θείας Ἄννας. Εἶναι σωστὸς πύργος, ἔχει καὶ πάρκο, δέχεται καὶ πολὺν κόσμο. Κι' ἡ Κοκέττα θέλει νὰ κάμη τὴ φιγούρα της.

Τὰ ξαδέλφια κι' ὁ Χρηστάκης ἀνυπομονοῦν. Φοβερίζουν νὰ φύγουν, χωρὶς νὰ τὴν περιμένουν. Καὶ τότε μόνο ἡ Ἀντωνία καταδέχεται νὰ βιαστῆ. Προφταίνει ὡστόσο νὰ βάλη τὸ καλύτερό της φουστάνι καὶ τὸ περίφημο ἐκεῖνο καπέλλο ποὺ εἶναι γεμᾶτο τριαντάφυλλα, ἀφοῦ ἔχυσε πάνω της καὶ μισὸ μπουκαλάκι μυρωδιά. Μόλις τὴ βλέπουν, ὁ Πῶπος κι' ὁ Ἄλκης βάζουν τὰ γέλια καὶ τὶς φωνές:

—Μπράβο, Ἀντωνία! Μ' αὐτὸ τὸ καπέλλο ποὺ ἔβαλες, οἱ σφῆκες, οἱ μέλισσες κι' οἱ πεταλούδες δὲν θὰ σᾶφίσουν ἥσυχη στιγμή. Γιατὶ θὰ τὸ πάρουν γι' ἀληθινὸ ροδόκηπο. Κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ θὰ γελαστοῦν κι' ἀπὸ τὶς μυρωδιές σοῦ. Πῶς μυρίζεις!... Ἐμεῖς ὅμως θὰ ἐπωφεληθοῦμε γιὰ νὰ κάμουμε, μὲ τὰ δίχτυα μας, ἕνα ὡραῖο κυνήγι πεταλούδας. Ἐμπρός! Πᾶμε κι' ἀργήσαμε.

Ξεκίνησαν. Κατὰ τὴ συνήθειά της, ἡ Ἀντωνία πήγαινε μπροστὰ καμαρωτή, μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη, καὶ τὰ τρία ἀγόρια τὴν ἀκολουθοῦσαν. Σὲ λίγο, ἕνα σμάρι ἀπὸ σφῆκες περικύκλισε τὸ καπέλλο της. Ἡ Ἀντωνία εἶδε κι' ἔπαθε ὥς νὰ τὸ διώξη μὲ τὴν ὀμπρέλα της, ποὺ ἐνῶ τὴν εἶχε πάρει γιὰ τὸν ἥλιο, ἀναγκάστηκε νὰ τὴν κρατῆ κλειστὴ σὰ μπαστούνι. Παρακάτω, νά ἕνα σμάρι ἀπὸ μέλισσες. Τὰ ἴδια. Καὶ παρακάτω, ὅταν ἐπλησίαζαν πιὰ στὴ βίλλα τῆς θείας - Μαρίας, νά ἕνα κοπάδι πεταλούδες. Ἀπὸ πίσω της, τ' ἀγόρια γελοῦσαν μὲ τὰ παθήματά της καὶ τῆς ἔλεγαν κοροϊδευτικά:

—Δὲν εἶσαι ὅμως φοβητσιάρα. Καλὰ τὰ κατάφερες καὶ μὲ τὶς σφῆκες καὶ μὲ τὶς μέλισσες. Ἀλλὰ τὶς πεταλούδες ἄφινέ της νὰ βόσκουν. Αὐτὲς δὲν τσιμποῦν καί... μᾶς χρειάζουνται.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ βίλλα, τὰ κορίτσια τῆς θείας-Μαρίας κατέβηκαν στὸ προαύλιο νὰ ὑποδεχθοῦν τὰ ξαδέρφια τους. Κι' ὅταν εἶδαν τὴν Ἀντωνία μὲ τὸ τεράστιο ἐκεῖνο καπέλλο καὶ τὶς πεταλούδες ποὺ τὸ τριγύριζαν, ἔμειναν ἐκστατικές. Ἔπειτα ἔβαλαν γέλια τρανταχτά, κι' ἔπειτα πιάστηκαν ἀπὸ τὰ χέρια μὲ τ' ἀγόρια καὶ χόρεψαν, ὁλόγυρα στὴν Ἀντωνία, ἕναν τρελλὸ χορό. Στὸ τέλος, τ' ἀγόρια εἶπαν:

—Φτάνει πιά! Ἂς ἀρχίσουμε τὸ κυνήγι μας, πρὶν φύγουν οἱ πεταλούδες ἀπὸ τὸ ροδόκηπο τῆς Ἀντωνίας.

— Ναί, ναί, εἶπαν καὶ τὰ κορίτσια, θὰ πιάσουμε πολλές. Πᾶμε νὰ φέρουμε τὰ δίχτυά μας.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Βραχνὰ καὶ νυσταγμένα χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ ρολογιοῦ τὶς δώδεκα ὧρες. Τὸ καναρίνι στὸ κλουβὶ χοροπήδησε κι' ἄφησε μιὰ χαρούμενη τσιριχιά.

— Μεσημέρι! Τώρα θάρθουν οἱ μικροὶ διαβόλοι ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Θὰ μοῦ σφυρίζουν, θὰ μοῦ γελάνε... Ἔπειτα θὰ παίξη ἡ Ντίνα στὸ πιάνο κεῖνες τὶς ψιλὲς ψιλὲς νοτίτσες ποὺ τόσο μ' ἀρέσουν. Εἴδατε τί ὡραῖα ποὺ τὶς κάνω; Τσιρι-τσιρι-ρι.

Ἡ Λουλοὺ τεντώθηκε ἀπὸ τὸ πάτωμα ποὺ λιαζόταν καὶ γύρισε ἀτὸν ἥλιο τὸ ἄλλο της πλευρό.

— Μεσημέρι! Σὲ λίγο θ' ἀκουστοῦν γαργαλιστικὲς μυρουδιές, χαρούμενα χτυπήματα πηρουνιῶν καὶ πιάτων. καὶ δὲ θἀργήση καὶ ἡ δική μου σειρά. Κι' ἔχω μιὰ πεῖνα!...

Ὁ Ντίκ τίναξε τὸ φρεσκοπλυμένο σγουρό του.

— Μεσημέρι! Θὰ μὲ βγάλη ἡ μικρὴ κυρία περίπατο μ' ἕνα κόκκινο φιόγκο στὸ λαιμό. Τί ὡραῖα!

Ὁ ἥλιος δυνάμωσε τὶς ἀχτίνες του.

—Ἐμπρός, κοροῦλες μου, γρήγορα, νὰ χορτάσουμε τὴ γῆ, προτοῦ μᾶς ἔρθη ἐπισκέψη κανένα γκρινιάρικο γεροσόννεφο καὶ μᾶς τὴν κρύψη!..

Μεσημέρι, χαρὰ Θεοῦ!

ΚΙΤΣΑ

Σ' ΕΝΑ ΑΓΟΡΑΚΙ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΑΕΙ ΣΤΑ ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ

Παιδάκι ἀγαπημένο, ποὺ ἡ μαμά σου
ἐφέτο σοῦ φορεῖ παντελονάκια
μὲ τσεπάκια στὸ πλάϊ, γιὰ νὰ βάζης
καμαρωτὰ τὰ δυό σου τὰ χεράκια,

πῶς λάμπουν τὰ ματάκια σου, τὴν ὥρα
ποὺ σὰ μπαμπὰς κουβέντες ἀραδιάζεις
καὶ λὲς γιὰ τοῦ σπιτιοῦ σας τὴ γατούλα,
ποὺ γράτσουνάει κοθὼς τῆνε πειράζεις·

πῶς φέγγουν τὰ δοντάκια σου τὴν ὥρα
ποὺ λὲς γιὰ τὸ παιδί, ποὺ εἶδες νὰ χύνη
μολυβι, ποὖχε λυώσει, σὲ καλούμια
ἄφοβα, στρατιωτάκια γιὰ νὰ γίνη·

πῶς τὰ λογάκια σου μπερδεύονται ἄμα
τρέχης νὰ πῆς πὼς σ' ἔστειλε ἡ μαμά σου
ὡς τὴ γωνία, στὸ ἐμποράκι, ψώνια
νὰ κάνης δυὸ βελόνια κι' ἡ ἀφεντιά σου!

Ἀγόρι ἀγαπημένο, ποῦχεις μάθη
ν' ἀνοίγης τὸ βιβλίο μὲ τὰ παιδάκια
καὶ νὰ λὲς γι' αὐτὸ ποὺ σκαρφαλώνει
γιὰ νὰ κλέψη τὰ ξένα μηλαράκια·

Παιδάκι ἀγαπημένο, ποὺ ἡ μαμά σου
ἐφέτο σοῦ φορεῖ παντελονάκια,
μὲ τσεπάκια στὸ πλάϊ, γιὰ νὰ βάζης
καμαρωτὰ τὰ δυό σου τὰ χεράκια,

σὰ μαγουλάκια αὐτὲς οἱ λακκουβίτσες,
ὅς ἤταν σὰν ἀνάγλυφες νὰ μείνουν,
καὶ πάντα τὰ γελάκια σου νὰ ἠχοῦνε
σὰν τὸ νερὸ σ' αὐλάκι, νὰ μᾶς σβύνουν...

Κ. Π. ΛΕΥΚΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

(βλ. «Διάπλασιν» τοῦ 1942 φύλ. 27)

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

«Στὸ φίλο μου, τὸ φίλο τῆς ἀνθρωπότητας, τὸ στρατηγὸ Οὐάσιγκτων, ἀφίνω τὸ-ἀπὸ ἀγριομηλιὰ ραβδί μου, ποὺ τὸ κρατοῦσα συνήθως στὴν περίπατο. Καὶ σκέπτομο νὰ ἦταν, θὰ τοῦ ἄξιζε τὸ ἴδιο. ('Από τὴ διαθήκη τοῦ Βενιαμὶν Φραγκλίνου)».

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Ο=α, χ=β, α=γ, φ=δ, =ε, (=ζ, β=η,)=θ, +=ι, γ=κ, —=λ, ν=μ, μ=ν, 1=ξ, ==ο, 2=π, ο=ρ, 4=σ, δ=τ, =υ, 6=φ, γ=ω.

(Τὰ γράμματα χ καὶ ψ λείπουν)

Ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα τὸ κρυπτογράφημα τοῦτου τοῦ Διαγωνισμοῦ. Πρῶτο, γιατὶ τὸ ἀλφάβητό του δὲν ἀκολουθοῦσε κανένα ὡρισμένο σύστημα, δεύτερο γιατὶ ὁ ἀλάθητος ὡς τώρα τρόπος ποὺ ἀκολουθοῦσαν κάθε φορὰ οἱ λύτες τῶν κρυπτογραφικῶν, νὰ βρίσκουν δηλ. τὰ γράμματα τοῦ κειμένου ἀπὸ τὴ συχνότητα τῆς ἐπαναλήψεώς τους, στὴν περίπτωση αὐτὴν δὲν μποροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆ, γιατὶ τὸ *α* ποὺ ἔρχεται πρῶτο, ἐδῶ εἶναι δεύτερο, τὸ *ε* ποὺ ἔρχεται δεύτερο ἐδῶ εἶναι δέκατο ὄγδοο καὶ τὸ *τ* ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἔρχεται τρίτο, καὶ τέλος γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λύση τοῦ κρυπτογραφικοῦ σᾶς ζητοῦσα καὶ μερικὲς βιογραφικὲς σημειώσεις γιὰ τοὺς δύο μεγάλους ἄνδρες ποὺ ἀναφέρονταν μέσα σ' αὐτό, καθὼς καὶ τὸ δικό σας σχόλιο ἐπάγω στὸ βαθύτερο νόημα τοῦ κειμένου.

Ὡστόσο 26 Διαπλασόπουλα ἔλαβαν μέρος, ἀριθμὸς ποὺ δὲν εἶναι μικρὸς γιὰ Διαγωνισμὸ Κρυπτογραφικοῦ. Τὸ κρυπτογράφημα τὸ ἔλυσαν φυσικὰ ὅλοι, — ἀφοῦ παιδεύτηκαν πολύ, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ περισσότεροι— χρησιμοποιώντας διάφορα συστήματα. Τὸ καλύτερο εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἀναπτύσσει τόσο ὡραῖα ἡ *Ἀττὲ Ἰράμ*:

Τὴ λύση τὴ ζήτησα στὶς λέξεις ποὺ εἶχαν δύο καὶ τρία γράμματα. Κείμενο, εἶπα χωρὶς ἄρθρα δὲν γίνεται. Ἀκόμη στ' ἄρθρα κυριαρχεῖ τὸ γράμμα *τ* καὶ τὸ σημεῖο *δ* ἔρχεται ὡς ἀρχικὸ σὲ διψήφιες καὶ τριψήφιες λέξεις ἑπτὰ φορές». Ἔτσι ἡ *Ἀττὲ Ἰράμ* καὶ ὅσοι ἀκολούθησαν τὸ ἴδιο σύστημα, βρῆκαν πρῶτα τὰ ἄρθρα καὶ ἀπ' αὐτὰ εὐκολύνθηκαν νὰ βροῦν καὶ τὶς ἄλλες λέξεις. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν *Ἀττὲ Ἰράμ*, τὴν καλύτερη ἔκθεση γιὰ τὸν τρόπο ποὺ ἔλυσαν τὸ κρυπτογραφικό, ἔγραψαν ὁ *Νηρέας*, ὁ *Σίφουνας*, ὁ *Ἐγώ* καὶ ἡ *Χρυσὴ Φλόγα*.

Λιγώτεροι ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἔγραψαν λίγα σωστὰ καὶ καλὰ λόγια γιὰ τὸν Οὐάσιγκτων καὶ γιὰ τὸν Φραγκλίνο. Οἱ περισσότεροι ἀντέγραψαν ὁλόκληρες σελίδες ἀπὸ τὰ λεξικά τους, καὶ τὴν ἱστορία τους, χωρὶς νὰ βάλουν τίποτε δικό τους. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν ὁ *Νηρέας*, ὁ *Τυφὼν* καὶ ὁ *Ἐγώ*. Ὅσο γιὰ τὸ νόημα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀπόσπασμα τῆς διαθήκης ὅλα τὰ παιδιὰ κατέβαλαν ἀξιέπαινη προσπάθεια γιὰ νὰ τὸ ἀποδώσουν, ὅπότε τὸ κατάφεραν ὅμως σὲ ὅλη τὴν πληρότητά του.

Τὸ καλύτερο σχόλιο εἶναι τοῦ *Ἐγώ*, ποὺ τὸ παραθέτω: «Σ' αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἐκφράζεται θαυμάσια ἡ φιλία τῶν δύο ἀνδρῶν, ὁ θαυμασμὸς τοῦ Φραγκλίνου γιὰ τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς πατρίδας του καὶ ἡ δικαιολογημένη ὑπερηφάνειά του γιὰ τὸ ἔργο του». Καί, ὅπως προσθέτει ἡ *Ἀττὲ Ἰράμ*, σ' ἕνα τέτοιο μεγάλο ἄνδρα, ἕνας ἄλλος δὲν μποροῦσε ν' ἀφήσῃ οὔτε χρυσάφι, οὔτε σπίτια. Τοῦ ἀφήνει τὸ ραβδί του, τὸν ἀχώριστο σύντροφο τῶν περιπάτων του, γιατὶ ἄξια πραγματικὴ ἔχουν μόνο τὰ πράγματα ποὺ ἀγαποῦμε.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Νηρέας* [20 Ε]. Ἐκτὸς διαγωνισμοῦ: *Σίφουνας* [Ε20].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Τυφὼν* [18Ε], *Κεραμίδα* [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Εὔθυμος* [16 Ε], *Δουδοβίκος* [16Ε], *Νεοσμυρναῖος* [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον· Αὔρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἐλεύθερος Γλάρος, Ἀφροστεφανωμένο Κῦμα, Πανελλήνιος Πόθος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ· ἀπὸ [12Ε] εἰς ἕκαστον Δευκαλίων, Φίλος τοῦ Βιβλίου, Μέλλων Ναύαρχος, Ζεὺς τῆς Δωδώνης.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Ἐγώ* [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Δίγλη* [18 Ε], *Ἀττὲ Ἰράμ* [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ· *Χρυσὴ Φλόγα* [16Ε], *Ἄλμπατρος* [15Ε], *Ροδοδάφνη* [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [14Ε] εἰς ἕκαστον Λογοτέχνης, Νεράϊδα τοῦ Θερμαϊκοῦ, Αἰθήρ, Ρήγας Φερραῖος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΑΝΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12 Φεβρουαρίου 1944

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ συνδρομὴ τῆς Α', τριμηνίας ὡρίσθη σὲ 50.000 δρχ. Ὅσοι δὲν τὴν ἔχουν ἀκόμη πληρώσει παρακαλοῦνται νὰ τὴν πληρώσουν ὡς τὴν 31 Μαρτίου. Μετὰ τὴν προθεσμία αὐτή, ἡ Α' τριμηνία καθὼς καὶ κάθε τυχὸν ἄλλη καθυστερουμένη συνδρομή, θὰ πληρώνεται στὴν τιμὴ ποὺ θὰ ὁρισθῆ γιὰ τὴν συνδρομὴ τῆς Β' τριμηνίας.

Η ΣΕΛΙΣ Συνεργασίας ποὺ δημοσιεύεται στὸ σημερινὸ φυλλάδιο, εἶναι περίσσευμα ἀπὸ τὸ προηγούμενο ὅπου δὲν ἐχώρεσε, καὶ γι' αὐτὸ ἔχει καὶ μερικὰ κομμάτια, ἐπίκαιρα τότε, ποὺ φαίνονται σήμερα παράκαιρα. Γιὰ νὰ χωρέσῃ μάλιστα καὶ στὸ φυλλάδιο τοῦτο — γιατὶ θὰ μπαγιάτευε πολύ, ἂν ἔμενε πάλι γιὰ τὸ ἐρχόμενο—ἀναγκάσθηκα νὰλλάξω τὴ συνειθισμένη θέση τοῦ ἀναγνώσματος τῆς κυρὰ-Μάρθας «Ἑφτὰ παιδιὰ. καθένα μὲ τὸ ἐλάττωμά του». Σᾶς τὸ λέω γιὰ νὰ μὴν παραξενευθῆτε ἢ νὰ μὴ νομίσετε πὼς ἔτσι θὰ γίνεται πάντα.

Μπουμπουκάκι, ὁ κ. Ξενόπουλος ἔλαβε τὸ γράμμα τῆς μητέρας σου καὶ τὸ ἐδιάβασε μὲ προσοχή. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὐκολύνεται νὰ τῆς γράψῃ ἰδιαιτέρως —γέρος τώρα, πλησιάζει τὰ ὀγδόντα— σὲ παρακαλεῖ ἀπὸ δῶ νὰ τῆς πῆς τὰ ἑξῆς: Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ τοῦ γράφει, δὲν ξέρει παρὰ σένα, τὸ *Μπουμπουκάκι*, ποὺ παρακαλοῦθεῖ τὴν ὡραία σου διαπλασιακὴ δράσῃ καὶ σ' ἀγαπᾶ ξεχωριστά. Ἀν εἶναι, βλέπεις «διευθυντὴς» παρὰ μόνο «ἐπὶ τῆς ὕλης». Στάλλα δὲν ἀνακατεύεται, καὶ δὲν εὐθύνεται παρὰ μόνο γιὰ ὅσα γράφει ὁ Ἴδιος στὸ περιοδικὸ ἢ τοῦ δίνουν πρὸς ἠθικοποίησιν οἱ συνεργάτες του. Αὐτὴ ἄλλωστε τὴ δουλειὰ ἔκανε κι' ὅσο ζοῦσε ὁ ἀείμνηστος Παπαδόπουλος. Ἐκεῖνος εἶχε τὴν οἰκονομικὴ διεύθυνση καὶ τὴ διαχείρισῃ, ἐκεῖνος ὥριζε τὰ τιμολόγια κτλ. ποὺ σήμερα τὰ κάνουν οἱ κληρονόμοι του διὰ τοῦ οἰκονομικοῦ διευθυντοῦ ποὺ ἔχουν διορίσει.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Ἕλληνα*, ἔλαβε ὁ κ. Ξενόπουλος, καὶ σ' εὐχαριστεῖ τόσο γιὰ τὰ καλὰ λόγια ὅσο καὶ γιὰ τὰ εὐχάριστα νέα. Γιατὶ ἀπὸ σένα καὶ μόνο ἔμαθε πὼς τὸ ἔργο του «Πειρασμός», ποὺ παίζεται ὁλοένα στὸ Κρατικὸ Θέατρο Θεσσαλονίκης, σημειώνει τόσο μεγάλη ἐπιτυχία. Καὶ χάρηκε πολύ.

Ὁ Σύλλογος «Καλλιτέχνες» (πρόεδρος ἡ *Αἰσιόδοξη*) ἔκαμε φιλολογικὸ Μνημόσυνο τοῦ Ζαχαρία Παπαντωνίου, μὲ τὴ συμπλήρωση τετραετίας ἀπὸ τὸ θάνατό του. Πολλὰ Διαπλασόπουλα συγκεντρώθηκαν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λουλούκας Ξενοπούλου-Νατσίου (ὁδὸς Ἁγ. Δημητρίου ἀντικρὺ σὲ γραφεῖο μου) γιὰ νὰκούσουν τὶς ὁμιλίες καὶ τὶς ἀπαγγελίες. Δὲν μπόρεσα, δυστυχῶς, νὰ παρευρεθῶ (ἤμουν ἀδιάθετη ἐκείνη τὴν ἡμέρα) ἔμαθα ὅμως πὼς ὅλα ἦταν σεμνὰ καὶ ὡραῖα, καὶ συγχαίρω τοὺς συντελεστὲς τῆς νέας αὐτῆς διαπλασιακῆς ἐπιτυχίας.

Χαίρω πολύ, *Δέβαρο τοῦ Ἀρκαδίου*, νέε μου φίλε, ποὺ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἔκδοσή μου, καὶ βρίσκεις ἀρκετά, γιὰ τὶς σημερινὲς τόσο δύσκολες περιστάσεις, τὰ δύο δωδεκασέλιδα φυλλάδια κάθε μῆνα. Ἂς ἐλπίσουμε πὼς γρήγορα θὰ γίνουν τρία, καὶ τέσσαρα, καὶ πέντε, ὅπως τὸν καλὸ καιρό, ὅταν ἔβγαιναν δωδεκασέλιδη καθ' ἑβδομάδα. Πολὺ σύντομα θὰ προκηρυχθῆ ὁ νέος διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Καὶ στὸ ἑξῆς, κατὰ τὴ συνήθειά σου ποὺ τὴ βρίσκω πολὺ σωστή, θὰ δημοσιεύσω καὶ μερικὲς πολὺ δύσκολες Ἀσκήσεις, γιὰ τοὺς δυνατοὺς λύτες, ὥστε νὰ μὴ βρίσκουν πιὰ ὅλες σχεδὸν τὶς λύσεις ὅλοι σχεδὸν οἱ διαγωνιζόμενοι.

Πεζὲ Ἱππέα καὶ *Πατησιωτοπούλα*, εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς εὐχές. Ἐκάματε πολὺ καλὰ ποὺ ἀλλάξατε τὴν πρώτη σας γνώμη κι' ἀποφασίσατε νὰ μπῆτε καὶ στὴν κίνηση τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ. Ἡ ἀγγελία σας δημοσιεύθηκε, καθὼς θὰ εἴδατε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, κι' ἔτσι εἴσαστε τώρα «ἕτοιμοι γιὰ δράσῃ». Ἔλαβα καὶ τὸ διήγημα τοῦ *Π. Ι.* γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ., καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του.

Νηρέα τὸ γράμμα σου εἶναι πολὺ παλιό, καὶ σήμερα ποὺ ἤρθε ἡ σειρά του νὰ σοῦ ἀπαντήσω, μαθαίνω μὲ λύπη μου πὼς εἶσαι ἄρρωστος. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ *Λογοτέχνης*, ἀπαρηγόρητος ποὺ δὲν σ' ἔχει δῆ θὰ σὲ ἐπιστράτευσῃ Διαπλασόπουλων γιὰ τὴ διαπλασιακὴ παράσταση τῆς «Στέλλας Βιολάντη» (ποὺ ἀποφασίσθηκε νὰ εἶναι ἡ πρωϊνὴ τῆς Κυριακῆς, 5 Μαρτίου). Εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλά. Γιὰ τὸ διήγη-

μα ἐκεῖνο τί νὰ σοῦ πῶ; δὲν ξέρω ἀκόμα τίποτα.

Πάρνη, συγκινητικό, ἀλήθεια, τὸ «προσκύνημά» σου, θυλαδὴ ἡ πρώτη σου ἐπίσκεψη στὸ γραφεῖο μου μόλις ἤρθες ἀπ' τὴν πατρίδα σου, καὶ μάλιστα ἐκεῖ ποὺ λές πὼς ἡ εὐγένεια, ἡ καλωσύνη, κι' ἡ προθυμία τῶν Διαπλασόπουλων ποὺ ἐγνώρισες σ' ἔκαμαν νὰ ξεχάσῃς πὼς τώρα βρίσκεσαι σὲ ξενιτειά. Κι' ὁ κ. Φαίδων συγκινήθηκε μὲ ὅσα γράφεις γιὰ τὸ ἔργο του, ποὺ τόσο καλὰ τὸ γνωρίζεις. Ἄλλ' ἂν θὰ ζῆσῃ ὅσο λές, ἢ ἂν εἶναι «μόδα» ποὺ θὰ περάσῃ, ὁ Ἴδιος, λέει, δὲν εἶναι βέβαια ἁρμόδιος νὰ κρίνῃ. Μὰ οὔτε κανένας ἄλλος. Μόνο ὁ χρόνος....

Καὶ τὸ δικό σου γραμματάκι, *Χαμιωτάκη Ἀκρογιαλιά*, πολὺ συμπαθητικό. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς εὐχές, παραβλέποντας τὴν καθυστέρησή τους, τὴν τόσο δικαιολογημένη. Χαίρω ποὺ βρίσκεις τόση εὐχαρίστησῃ στὴν ὕλη μου καὶ στὴν κίνησή μου, μὰ καὶ κάποια παρηγοριὰ βέβαια στὴ λύπη σου ποὺ δὲν θἀνοίξουν τὰ σχολεῖα, παρὰ οἱ καθηγητὲς θὰ κάμουν μόνο φροντιστήρια. Τί νὰ γίνῃ παιδί μου! πρέπει νὰ ὑπομένουμε στὶς περιστάσεις καὶ νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ νὰ μᾶς φυλάῃ ἀπὸ χειρότερες.

Ὠραίας Ἐπιστολάς, μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Παυλίνα* (τὰ ἔλαβα ὅλα καὶ εὐχαριστῶ πολύ· χαίρω ποὺ θὰ ξαναφαίνεσαι στὴν κίνησῃ· συμφωνῶ μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι σὲ θέσῃ νὰ σοῦ πῶ ἂν πρέπῃ ἢ ὄχι νὰ ἱδρύσῃς τὸ σύλλογο· χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν κ. Σ. ποὺ κι' αὐτὸς σὲ θυμᾶται πάντα·) *Ἐρυθροσταυρίτισσα* (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσῃ καὶ τὸ ξεσπάθωμα· ἐνέγραψα τὴ νέα μου φίλη καὶ τῆς ἐνέκρινα ψευδώνυμο· ἀλήθεια, τί ὡραῖο δῶρο ἕνας χρυσόδετος τόμος μοῦ τοῦ 1943· καὶ σπάνιο, γιατὶ λίγοι τόμοι αὐτοῦ τοῦ χρόνου ὑπάρχουν·) «*Σύλλογος Φάρος*» (πρόεδρος *Μιμόζα*, γραμματεὺς *Ἀγριολούλουδο*, μέλη 13, γουρλίτικος ἀριθμός· τοῦ εὔχομαι τὴν καλύτερη διαπλασιακὴ δράσῃ, τὶς μεγαλύτερες συλλογικὲς ἐπιτυχίες, καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ τρία ὡς τώρα ξεσπαθώματά του·) *Παπαπαχούλης* (αὐτὸ ποὺ ἐνέκρινα, καὶ χαίρω γιὰ τὴν ἔγγραφή σου ἀφοῦ μὲ γνωρίζεις καὶ μάγαπᾶς ἀπὸ τόσα χρόνια· καὶ γιὰ τὴν ἀδελφούλα ἐνέκρινα τὸ *Στραβοπερπατοῦσα*, τί ἀστεῖο!) *Κοῦκκος* (μαζὶ μὲ τὸ γράμμα σου ἔλαβα καὶ τὴν ἐπιταγὴ τῶν δρ. 273.000· καὶ τὰ ὑπερευχαριστῶ. Ἐσοπαθώματα τοῦ Συλλόγου σας «Νίκη—Ἑλλάς·» τὰ ψευδώνυμα τῶν νέων μου φίλων ἐνεκρίθησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ *Ἀστραπόγιαννος*, *Κρυστάλλω* καὶ *Γαλήνη* ποὺ δὲν εἶναι ἐλεύθερα· ὥστε γιὰ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ποὺ τὰ ἤθελαν· περιμένω ἄλλα· ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ποὺ ἐζήτησες·) *Ἀηδὼν τῆς Ἠπείρου* (ἐν τάξει· περιμένω καὶ τὴ Στατιστική· ναί, λογαριάζω νὰ ξανακάμω καὶ φέτος αὐτοὺς τοὺς Διαγωνισμοὺς· ἀλλὰ δέβαιο καὶ ἐξασφαλισμένο τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι σήμερα· κι' ὅ,τι σᾶς ὑπόσχομαι γιὰ κάπως ἀπώτερο μέλλον, τὸ κάνω πάντα μ' ἐπιφύλαξῃ·) *Ἰδομενέας* (τώρατο σοῦ γράμμα τὸ διάβασε κι' ὁ κ. Σ. ποὺ βρίσκει πολὺ σωστὲς τὶς κρίσεις σου γιὰ τὸ παίξιμο τῶν διαφόρων αὐτῶν ἔργων· μοῦ σύστησε ὅμως νὰ μὴν τὶς ἀνακοινώσω, γιὰ νὰ μὴ λυπηθοῦν ἄνθρωποι ποὺ ὁ σκοπός τους ἦταν ἀγνός, μὰ δὲν μπόρεσαν ἴσως νὰ τὸν φθάσουν ἀπὸ ἀδυναμία).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐλλάδα Φῶς* καὶ *Στέφανον τῆς Δόξης* (μὲ ἰδιαίτερο γράμμα ἡ γραμματεύς σᾶς ἐξήγησε τί συνέβη· τώρα ἐλπίζω νὰ λαβαίνετε τὸ φυλλάδιο τακτικὰ καὶ νὰ ἰδῆτε κι' αὐτὴ τὴ σύντομη ἀπάντησῃ) *Γαλάξιαν Σκιάν* (δεκτὴ μετὰ χαρᾶς· τὸ ψευδώνυμο ἐνεκρίθη· γράψε μου·) *Πληγωμένην Πεταλούδα* (τὰ ἴδια λέγω καὶ σὲ σένα, νέα μου φίλη) *Ἐλαφάκι* (ὦ, ναί, ἔντεκα χρονῶν εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλη γιὰ νὰ μπῆς στὸ Διαπλασόκοσμο· ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ ἐπρότεινες, μόνον αὐτὸ ἦταν ἐλεύθερο καὶ κατάλληλο· λοιπὸν ἐμπρός!) *Φουντωτὸν Μασιαφὰν* (αὐτὰ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς κι' ἐκτενέστερα·) *Ὀλυμπιακὴν Φλόγα* (αὐτὸ ποὺ προτιμᾶς καὶ σύ, ἀφοῦ τὸ ἔγραψες πρῶτο·) *Νίκων Θεοδώρου* (ἔλαβα ἐπιταγὴ δρ. 15.000 κι' εὐχαριστῶ·) *Ζουζούνι* (ἔλαβα, εὐχαριστᾶ, ἐξετάλεσα·) *Σταυραετὸν* (τὸ ἐνέκρινα· χαίρω ποὺ δίνεις καὶ «σημεῖα ζωῆς»· ἐξακολούθησε·) *Ἀνθρωπον τῆς Ἡμέρας* (σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ καὶ νὰ λαβαίνῃς μέρος σ' ὅλα·) *Ἀδμήτου*, *Καστελὰν Ζάκκαν* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 302ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Μαΐου

21. Δεξίγριφος.

Τὴ ρίχνει τὸ κανόνι
Καὶ κάθε πυροβόλο·
Τάλλο μᾶς τυραννεῖ.
Καὶ κράτος ξεφυτρώνει
—Ἂν θέλῃς τώρα τ' ὅλο—
Στὴ Νότιο Ἀμερική.

Νεοσμυρναῖος

22. Στοιχειόγριφος

Δύσκολα, ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια,
Ἀναπνέεις; θὰ στὴ γιάνω.
Ἀφαιρώντας τὸ μεσαῖο,
Καὶ τραγούδι θὰ στὴν κάνω.

Σίφουνας

23. Αἴνιγμα

Ὄργανο πνευστὸ
Τὸ ἀρσενικό μου
Μέρος τοῦ σπιτιοῦ
Τὸ θηλυκό μου.

Ἕλληνας

24 Τρίγωνον

* * * * * * * = Πολεμᾷ διὰ τὴν πατρίδα
* * * * * * = Φόβος
* * * * * = Κῆπος ὅλο τριαντάφυλλιὲς
* * * * = Προφήτης
* * * = Ἄρθρον
* * = Ἀντωνυμία
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Αἰθέραρχος

25. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ἀρχαῖος ἥρως
21178 = Ἡ φιλτάτη μας...
3675 = Ἄσματα, ποιήματα.
432 = Γενάρχης τῆς Γραφῆς.
5678 = Μάντις.
678 = Φωτιστικόν.
7534 = Χρονικὴ μονάς.
85634 = Ἀρχαία πόλις.

Ρέδινη Αὐγούλα

26—30. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων θὰ ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

φόβος, φάρος, βῆμα, δεῖλός, Ἴος.

Ἐνδοξῆ Ἑλληνοπούλα

31. Φωνηεντόλιπον

χο-χο-ντπ
Χιονισμένος Ταΰγετος

32. Γρῖφος

		ομ		ατ	
α	ομ		ομ		ατ
		οπ		ου	ανά
γε	ομ		ομ		ατ
		ομ		ατ	

Λευδοβίκος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμαν. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 7 καὶ 8—9 τοῦ 1943.

60. Ἀθανάσιος (Ἀθάνας, Ἴος).—61 Θάμυρις (θά, μῖ, ρίς).—62. Ὁ κομμός ἡ κώμη, τὸ κόμμα.

63 ΑΝΑΙΑ
ΑΓΡΑΙΜΑ
ΑΛΑΝΑΙΤΝΑ
ΑΜΑΛΙΑΒΗΡΑ
ΑΡΜΟΝΙΑΜΜΩΝΙΑ
ΑΜΑΛΓΑΜΑΝΑΤΟΜΙΑ
ΑΤΑΣΘΑΛΙΑΛΑΗΛΟΥΧΙΑ
ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑΝΑΛΛΟΥΣΙΑ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

64. *Μέτρῳ χρῷ* (ΜΕλι, ΤΡώς, Ὥχρα, Ρῶμη).—65—67. 1. *Ρόδθ*, ροῦς, οῦς, ῦς, σῦς, σής. *Σημ.* 2. *Ρῆνος*, Τῆνος, τόνος πόνος, πόρος, Πάρος, πάνος; *Τάνος*. 3. *Μυῖα*, μαῖα· Αἶα, *αἶξ*.—68—73. Ἡ πτερωτὴ νότα εἶναι ἡ βυζαντινὴ Γ Α. Γαληνός, Ἀγαθίας, Πήγασος, Ταϊγάνιον, Ἠλιογάβαλος, Πορτογαλία.— 74. Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα.
(Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον, ἐκ τῶν κάτω βουστροφηδόν. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος "ΑΝΥτος, ἘΡΕτρια, Ἡμιονος, ἘΚΑτη, ΥΕΤός, ΠΙΣσα).—75. *Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος*, (μῆν, ἶνα, ἰδέ, θέα, ποῖ, Λεία, δέ, ὦα, Χιλή, ὡς).

ANY
ΕΡΕ
ΗΜΙ
ΕΚΑ
ΥΕΤ
ΠΙΣ

76. Νάουσα (νά, οὖσα).—77. Ἀκάμας-Ἀθάμας.— 78. Γαληνός-λαγήνι.—79. Τὸ σφουγγάρι.—80.

ΠΟΛΥΚΑΕΙΤΟΣ
ΟΕΡΞΥΥ
ΛΕΠΤΟΜΙΣΧΟΝ
ΥΤΚΛΗΕ
ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ
ΛΜΔΩΛΤ
ΕΞΙΛΕΩΝΟΜΑΙ
ΙΣΙΟΠΑ
ΤΥΧΗΛΑΜΠΡΟΣ
ΟΟΟΑΟΙ
ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΙΣ

81. ΑΛΙΟΣ (Α-αιμός, Ἀ-δηλος, Ἰ-δας, Ὁ βολός, Σ-αύρα).—82 *Ἔφιν μέσει.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω). ΣΗΚΟΥΑΝΑΣ ΡΜΕ ('ΕΣκιμῶοι, ΝΗνεμία, ΣΚίαθος, ΙΙΙ ΡΟυμανία, ΜΥρων, Ἔαρ, 'ΙΝδακίνα, 'ΙΑκαβος, 'ΙΣοκράτης).—83. *Ἡ πεῖνα χῶρες πολεμᾷ καὶ κάστρα παραδίνει.*—84. *Ἐν φωτὶ φωτίζεσθε* (ἐν φω τί, φωτίζ, ἐς, θε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι : Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, δρ. 200 μὲ παχέα καὶ 300 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 400.

[ΜΔ - 50]

ΑΣΦΑΛΩΣ
Θὰ σᾶς δακτυλοδεικτοῦν ὡς τὸν καλύτερον λύτην αἰνιγμάτων καὶ σταυρολέξων, ἂν χρησιμοποιήτε τὸ Ἐγχειρίδιον Σταυρολέξων. Περιέχει ἐκτὸς ἀπὸ ὁδηγίας διὰ σταυρόλεξα, καὶ πίνακα θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, βασιλέων, φιλοσόφων, προφητῶν, ζώων, φυτῶν κτλ. κτλ. Δρ. 10.000. Διάπλασις τῶν Παίδων ἢ βιβλιοπωλεῖα Ἐλευθερουδάκη, Σαλιβέρου, Σιδέρη ἢ γράψατε : Κ. Κουκκίδην, Κλεομένους 2, Ἀθῆναι.

[ΜΔ - 51]

Μιὰ ἀπὸ *χρόνο* ὀφειλόμενη ἀπάντηση: Ἄξιζε νὰ *κάνεις τόσο* θόρυβο γιὰ ἕνα *ἁπλὸ* καὶ δίχως—ἴσως — *σημασία* πρᾶμα ; ;

Ντίνος Ζηριώτης

[ΜΔ - 52]

ΠΡΟΣΟΧΗ !
Ἱδρύθη Τριανδρία
«Λυκείου Ἀπόλλωνος»
«Ἑλληνόπουλου»
«Μικροῦ Ἕλληνα»
Σκοποί : 1) Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως
2) Διαγωνισμοί
3) Ἀποκαλύψεις
4) Ἔκδοσις εἰδικῆς Ἐπιθεωρήσεως.
Α' Πρωτότυπος Διαγωνισμός
Σκιτσάρατε ἕνα γραμματόσημο ἐν μεγεθύνσει ἀπὸ τὰ ἐν χρήσει
Συμμετοχή : 5.000
Βραβεῖα : ἐκλεκτά
Στείλατε : Κον Κωνστ. Γόντικαν
Δημοκρίτου 19 Ἀθῆναι
διὰ Τριανδρία
Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν
Λύκειος Ἀπόλλων
«Τριανδρίας»

[ΜΔ - 53]

Ἐὐχαριστῶ θερμὰ ὅσους παρευρέθησαν εἰς τὸ εἴθιμο ἀπόγευμα τῆς 8]1]44.
Ἀφάνατο Πουλὶ
ΠΡΩΤΟΠΟΡΩΝ Καλλιθέας

[ΜΔ - 54]

Τζό, συγχαρητήρια γιὰ τὴν προεδρίαν Καλὴ πρόοδο.
Ἀρχαῖε Ἑλληνίς
Γραμματεὺς ΠΡΩΤΟΠΟΡΩΝ Καλλιθέας

[ΜΔ 55]

Ἐὐχομαι σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ὁ καινούργιος χρόνος νὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Ἰδιαιτέρως στὴν Πυθία, Χρυσαυγή, Χρυσῆ Φλόγα, Ρέα, Χιονάτη, Μενεξεδένια Δύση.

Ἄστρος Κρίνος

[ΜΔ - 56]

Ἀσημένιο Κῦμα, τί γίνεται τὸ Κατηχητικό ; Μαθαίνω ὅτι προοδεύεις.
Ἀλιαστέ, ἀξίζεις γιὰ Ἀρχαιολόγος. Ἰδίως ὅταν ἐξηγεῖς τἀρχαῖα τῆς Ἀκροπόλεως.

Γεραυνός

[ΜΔ - 57]

Προτομπαίνοντας στὴ Διάπλασι, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

Βερόνικα

[ΜΔ 58]

Μαῦρε Ἀετέ, μὴν κρύβεσαι πλέον, σὲ ἀνακάλυφα. Εἶσαι ὁ Γ. Σ. Φασσολόπουλος.

Ζουλεΐκα

[ΜΔ - 59]

Υπογραφικὸ λάθος.
Διεύθυνσις Συλλόγου Φάρου, Τιμοθέου 41, Παγκράτι (5) καὶ ὄχι (8).

[ΜΔ - 60]

Εσμεράλδα, γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο σοῦ εὔχομαι χρόνια πολλά.

Ὑπολοχαγὸς τῶν Λογχοφόρων

[ΜΔ - 61]

Ζητάω—λίγο ἀργά—συγγνώμη ποὺ δὲν ξαναγράφω σὲ ἄρκετους καλοὺς μας φίλους (καὶ φίλες), μὰ ἔφυγα ἀπ' τὴν ἀγαπημένη μου Σπάρτη καὶ γράμματά τους χάθηκαν. Περιμένω μὲ ἀνυπομονησία γράμμα τους ποὺ θὰ θαλήσουνε νὰ μοῦ στείλουνε.
Περμένω πάλι ἕνα Μ, Μ. ἢ ἕνα γράμμα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ γνώρισα τελευταῖα στὰ Γραφεῖα.
Τέλος θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν λάβω γράμμα ἀπὸ Διαπλασόπουλα-ες ποὺ θέλουνε νὰ κάνουνε μιὰ καινούργια γνωριμιὰ στὴ διεύθυνση : Νίκον Μπόραν, Μαυροκορδάτου 4 Ἀθῆναι (1).

ΜΠΟΥΔΗΣ
τῶν *«Λαμπόντων Ἀστέρων»*

[ΜΔ 62]

Προτομπαίνοντας στὴν κίνηση, χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Στεῖλτε στὴν Διεύθυνση Ἕλλη Ἀναγνωστάκη, Τιμοθέου 41 Ἀθῆνας (5) διὰ

Μιμόζαν

[ΜΔ 63]

Ἱδρύθηκε στὴν Καλλιθέα σύλλογος μὲ τὸ ὄνομα
«ΔΑΥΛΟΣ»
Ἀρχίζοντας τὴν δράσιν μας, προκηρύσσουμε πρωτότυπο διαγωνισμό «Ποιοί εἴμαστε». Προκαλοῦμεν ὅλους τοὺς Καλλιθεάτας καὶ τοὺς συλλόγους νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ κατορθώσῃ αὐτό, νὰ μᾶς τὸ ἀναγγείλει στὴν ἀνακαλυφθεῖσαν διεύθυνσιν ἢ μὲ ἄγγελία, καὶ θὰ λάβῃ γιὰ βραβεῖο ἕνα τόμο Διαπλάσεως. Διάρκεια δύο μῆνες ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως.
Ἀναπτύξατε λοιπὸν τὴν ἱκανότητά σας,

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ

[ΜΔ - 64]

Κωφάλαλη Τηλεφωνήτρια. Γράψε στὴν Κον Ἑλένην Καφετζάκη, Τιθορέας 6 Ἀθήνα (8) γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ Συλλόγου.

Σανθὸς Σεΐχης

[ΜΔ-65]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ μὲ ὅλους-ες Γράψατε πρῶτο
Κον Κ. Ἀλεξανδρόπουλον, Σωτ. Κροκιδᾶ 30, Ἀθῆνας (8) διὰ

Μελαχρινὸν Δόκιμον

[ΜΔ-66]

Ἐὐχομαι σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα εὐτυχὲς τὸ νέον ἔτος.

Μικρούλης

[ΜΔ - 67]

Μυστήριε, γιατί μᾶς γράφεις αὐτά ; *Μήπως* γιὰ νὰ σὲ *φοβηθοῦμε* ; *Εἶσαι* στ' ἀλήθεια φοβερός ! ! ! Μὴ πολυκαυχᾶσαι, καθμένε, γιατί εἶναι δῶ τὸ Ζουμπουλάκι κι' ἀλλοίμονό σου.

Ζουμπουλάκι

[ΜΔ - 68]

Διάφοροι λόγοι μοῦ ἐπέβαλον ἀκύρωσιν τοῦ διαγωνισμοῦ μου.
Τρίφυλλε, συγχαρητήρια γιὰ προεδρία.
Μελίρρητε, χριστιανέ μου, ἐθεάθης ἐν φαλτηρίῳ μὲ χεῖρα δεμένη, καὶ σακκάκι σάξ.
Οἱ εὔθυμοι φίλοι περιέχουν δύο ὀνηλάτας ΜΤ—ΓΚ.

Δουλουδένια Δύγή

[ΜΔ - 69]

Σ τοὺς *Μεγαλοϊδεάτες* μὲ τὸ φωτεινό τους πρόγραμμα κάὶ μὲ τοὺς ἀληθινοὺς σκοποὺς τους τοὺς εὐχόμαι κάθε ἐπιτυχία καὶ προκοπή.
Στὴν παλιὰ κι' ἔνδοξη *Ζάχαρη*, ποὺ ξαναγύρισε στὴ διαπλασιακὴ κίνηση, χαιρετισμούς.

Πάρνης

[ΜΔ - 70]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΔΟΞΑ ΕΛΛΑΣ»
10 τοῦ Γενάρη, Μπαίνουμε στὸ Β' χρόνο μας. Σύνθεση γιὰ τὸ 44.
Ἐπίτιμος πρόεδρος
Βασίλης Λογοθετίδης
Πρόεδρος *Σύλλας*
Τμήματα : ?
Θεατρικό *Κόκκινη Καμέλια*
Λογοτεχνικό *Μάνος*
Μουσικό *Ἄστρο τῆς Ἑλλάδας*
Ταχτικὰ μέλη: Ἐξωτικὸ Γιασεμί, Καστανοῦλα Νυχτερίδα, Πράσινη Γατοῦλα.
Συνεργάτες : Γαλάζιο Μανιτάρι, Ἡλιοβασίλεμα, Μίμης Ζερβός, Χειμώνανθος.
Διεύθυνσις : Δημοσθένους 19, Καλλιθέα. Ἀθήνα, Σ. Κολλάτου, Τηλ. 968.227.

[ΜΔ - 71]

Μικρὲ Γεωπόνε, συγχαρητήρια γιὰ τὶς ὡραῖες σου ἱστορίες.

Ἰωάννης Βαρβάκης

[ΜΔ - 72]

Λυκόφως τῆς Δόξης, τί γίνεται ὁ μαγνήτης ;

Ἀραπάκι

[ΜΔ - 73]

Διαπλασόκοσμε, μὲ τὴ χαραυγὴ τρίτου διαπλασιακοῦ μου χρόνου, σοῦ στέλνω φιλικὰ ἐγκάρδια χαιρετίσματα, ἰδιαίτερα στὸν «ΦΟΙΝΙΚΑ», *Ἑλληνικὸ Ὄνειρο*, εἴθες τύχη νὰ συμπέσουν τὰ ψευδώνυμά μας; Ὅσο κι' ἂν ἀποφεύγῃς γνωριμία, τὰ ψευδώνυμά μας τὴν ἐπιδιώκουν. Γίνε ἐπὶ τέλους ἀπὸ σκιὰ πραγματικότης ! !

Ἄγνωστος Στρατιώτης

[ΜΔ - 74]

Μπαίνοντας στὸ δεύτερο ἔτος τῆς δράσεώς μου, χαιρετῶ ὅλους-ες.

. . . . . .

Ἐπίσης καταργῶ τὴν (ΜΓ—598) ἀγγελία μου.

Λεωνίδας

[ΜΔ - 75]

Τρελλὸ Ναυτάκι, Αἰσιόδοξη, χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία μας στὴν παράσταση τοῦ «Ποπολάρου»· ἐλπίζω γρήγορα νὰ ξαναφανταντηθοῦμε.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ